

Dominiques
de l'Anunciata

Província

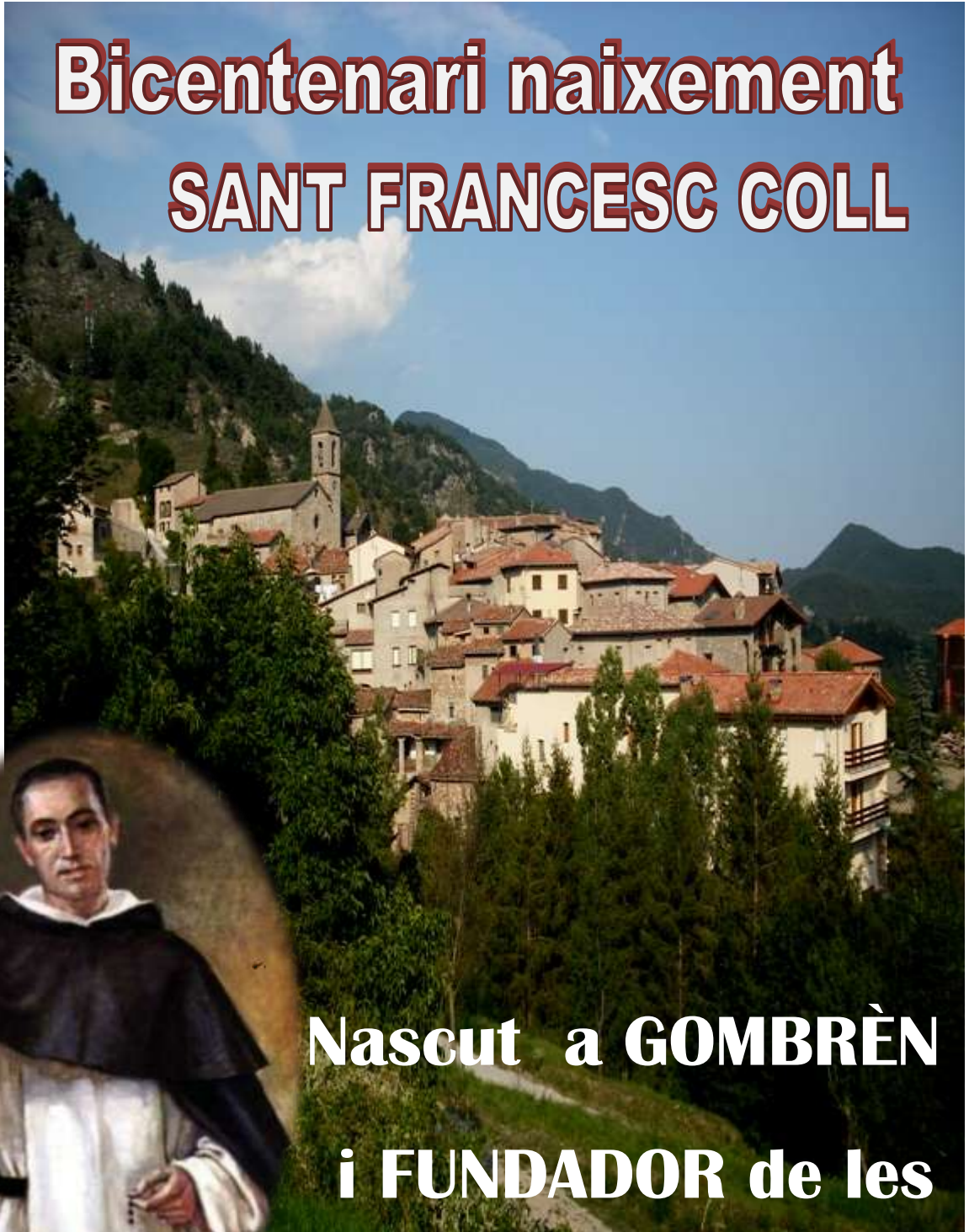

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 94

Febrer de 2012

**1
8
1
2
/
2
0
1
2**

Bicentenari naixement SANT FRANCESC COLL

Nascut a GOMBRÈN

i FUNDADOR de les

DOMINIQUES de l'ANUNCIATA

SUMARI

	Pàgina
✚ El rellotge de 2012	----- 3
✚ Trobada Tallers Missioners	----- 5
✚ Col·laboradors Tallers Missioners. Trobada a Madrid	----- 8
✚ Pessebre Vivent, FEDAC-"Valls dels Àngels. Anglès	----- 10
✚ Formació Permanent. Nadal 2011	----- 15
✚ Gna. Rosa Font	----- 20
✚ Carta des de Filipines de la Gna. Isabel Martínez	----- 21
✚ Els Reis Mags s'avancen a la Infermeria de Vic	----- 23
✚ Filipines. Trobada de les Germanes de les comunitats	----- 24
✚ Una Luz enciende otra luz	----- 28
✚ Final de la Visita Pastoral de la Priora general a la nostra Província	----- 32
✚ Inici Bicentenari P. Coll a la comunitat d'Elisabets	----- 34
✚ FEDAC: Formació animadors més joves	----- 35
✚ FEDAC. Trobada de mestres novells	----- 37
✚ FEDAC: Curs de lideratge per a directius	----- 39
✚ FEDAC-Consells Provincials. QUE NO S'APAGUI LA SEVA LLUM	----- 40
✚ Històries de l'escola de les Monges a Taradell	----- 44
✚ Responsables d'una herència	----- 48
✚ FEDAC. Borredà II: "Fer un pas endavant"	----- 52
✚ 25è aniversari de l'arribada de les Dominiques a Filipina	----- 55
✚ Carta a les Germanes de les comunitats a Filipines	----- 56
✚ Recés a Gombrèn	----- 58
✚ Gnes. de la Província que ens han precedit a la casa del Pare	----- 62
✚ Familiar que ens han deixat	----- 67
✚ Dates per a recordar	----- 67
✚ Contraportada	----- 68

EL RELLOTGE DE 2012

Totes hem rebut, fa ja molt de temps, el regal d'un primer rellotge.

Jo recordo que tenia llavors 13 anys i que l'havia desitjat moltíssim per això mateix el vaig agrair i vaig gaudir-ne al màxim.

All llarg de la vida, per circumstàncies diverses, hem anat rebent rellotges i més rellotges; de vegades amb il·lusió, d'altres amb sorpresa i en ocasions com un trast més.

En iniciar 2012 novament em van obsequiar amb aquest present, al qual qualificaria d'oportú i sorprenent; us preguntareu el perquè d'aquests adjectius i ja ho endevinareu per mitjà del text que us ofereixo.

Es tracta d'un rellotge de taula, quadrat, amb l'adorn d'una línia en vermell que limita la seva esfera; és d'acer inoxidable i té un puntet blanc indicant cada una de les hores. Fins aquí tot sembla normal però, a la seva superfície i ben visible té la següent inscripció:

“Arrelats i edificats en CRIST, fermes en la FE” (Gàl 2,7).

Quin missatge tant interessant per iniciat l'Any Nou: Any de la FE, proclamat pel Papa a la seva carta “Porta Fidei” i que començarà l'11 d'octubre de 2012 i conclourà el 24 de novembre de 2013!

La lectura de la primera part de la frase: *“Arrelats i edificats en CRIST”* va recordar en mi el convenciment de que **ELL** és l'arrel, la profunditat, l'origen i la font de la

veritable vida, així com el seu fonament, la seva fermesa, el seu suport i la seva seguretat. I, *“ferms en la FE”*, com Paraula de Déu que s'ha d'encarnar en nosaltres, ens convida a la trobada personal amb **JESUCRIST**, a no decaure davant els perills i dificultats i a resistir i romandre en aquesta confiança.

Oi que és realment un missatge oportú?

Esdeveniments a nivell de l'Església universal, com:

- La celebració del Sínode dels bisbes sobre “La nova evangelització per a la transmissió de la FE”.
- Els 50 anys de la inauguració del Concili Vaticà II.
- El vintè aniversari del Catecisme de l'Església catòlica.

Seran, sens dubte, oportunitats per aprofundir en aquest tema.

També nosaltres, les Dominiques de l'Anunciata tenim el privilegi de celebrar en aquest any dos esdeveniments importants:

- El bicentenari del naixement del nostre Fundador, Sant Francesc Coll

“Home d'una fe radical, centrat en Déu i en la recerca de la veritat. Va saber, en mig dels vaivens socials i polítics del seu temps, posar el seu cor i la seva paraula al servei del Regne, il·luminant la gent amb el missatge evangèlic amb gran zel apostòlic i sobretot amb l'exemple de la seva vida” (punt de llibre per al mes de febrer).

- La preparació i celebració del Capítol general de la Congregació.

Ambdós, com “moments de gràcia” per analitzar, avaluar, celebrar i viure la nostra radicalitat en el seguiment de Crist.

Segur que la oportunitat del rellotge us ha quedat clara, però..., i la sorpresa? Aquesta, sens dubte, ve del donant perquè podríeu pensar que es tracta d'algú molt implicat en l'espiritualitat” i no, precisament està més aviat centrat en “la materialitat”. El donant va ser ni més ni menys que un Banc que el va oferir als seus clients, no sé si “seleccionats” pel interessos de cada un.

Ho tinc en un petit prestatge davant la meva taula de treball perquè actuï com a reclam constant del moment present que em recordi la importància d'estar sempre ***“arrelada i edificada en Crist i ferm en la Fe”***.

Això és el que desitjo també de tot cor, per totes vosaltres!

Una abraçada

Gna. M. Isabel Andrés
Piora Provincial

REUNIÓ TALLERS MISSIONERS DIA 5 DE NOVEMBRE DE 2011

Com cada any, en començar el curs escolar 2011-2012, la germana Delegada de Missions va convocar a una reunió a tots els grups de tallers missioners que hi ha a la Província. Ens va acompanyar la Gna. Miriam Zapeta, Delegada General

Després de les salutacions habituals a les persones conegudes i l'alegria del retrobament, els assistents ens vàrem presentar indicant a quin taller pertanyíem. Hi havia voluntàries de tots els tallers, algun voluntari i un bon nombre de Gnes.

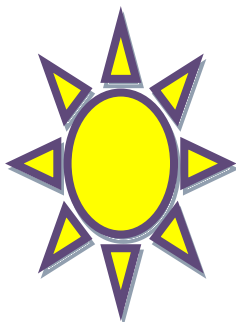
La Gna. Pilar Bosoms, va iniciar la pregària. Dirigint-se a l'assemblea ens va fer una crida a continuar la nostra ajuda solidària en els Projectes Missioners de la Província i Congregació, va destacar que a través dels tallers Missioners, i amb les nostres respostes generoses d'amor i caritat, ajudem a construir un món més humà, just i fratern.

Reflexionant el text evangèlic de Mateo 25,14-30, la paràbola dels talents, vam donar gràcies pel do de la vida, pel que som i tenim, i per poder compartir els nostres dons i temps a favor dels més necessitats, a més de l'enriquiment mutu que suposa les nostres habilitats en el taller.

A continuació la Gna. Miriam va prendre la paraula, va agrair la nostra presència i col·laboració per tot el que realitzem i ens va fer una reflexió del capítol 1r del Gènesi, la creació del món, il·lustrant-la amb un audiovisual; va recalcar que Déu va veure que tota la creació era bona. El sisè dia Déu va crear a l'home i la dona a imatge i semblança seva. Va alertar la nostra atenció: som creats a imatge i semblança de Déu, reflexionem la riquesa personal de cadascuna i els talents que Déu ens ha donat per posar-los al servei de la humanitat.

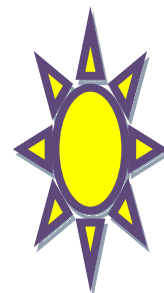
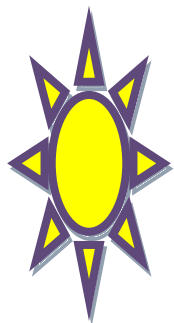

Va acabar aquest segon moment de la tarda visualitzant un vídeo sobre els drets de la persona humana i com no tots tenen accés a ells per la seva situació de lloc de naixement, raça... són ells, els que ens ofereixen una oportunitat per continuar el nostre compromís solidari, col·laborant i posant el nostre granet de sorra en aquests tallers missioners

Finalment per tal d'enriquir-nos mútuament, compartim els treballs que realitzen alguns tallers i material. Acabem amb un pica, pica, fratern on vam poder interessar-nos les unes per les altres.

Va ser una tarda bonica, alegre i de formació.

COL-LABORADORS TALLERS MISSIONERS -TROBADA A MADRID-

A principis de desembre, el divendres dos i el dissabte tres, ens reunim un grup de senyores, col·laboradores dels Tallers Missioners, en l'estació de Sants a Barcelona, per anar a una trobada convocada per la Delegada General de Missions, Gna. Miriam. Som de Cerdanyola i Montcada, a més venia amb nosaltres la Germana Pilar.

Anàvem a Madrid per conèixer altres persones que, com nosaltres, treballen i col·laboren en les Missions de les Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Durant el viatge comentàvem el que anàvem a fer durant el cap de setmana i també amb la il·lusió de conèixer-nos una mica mes totes.

Però no ens imaginàvem de cap manera el resultat d'aquesta reunió, que seria tan GRATIFICANT I ESPECIAL.

L'esperit Nadalenc estava entre nosaltres. Parlàvem i compartíem un munt d'idees, projectes, coses per fer, il·lusions en els nostres treballs i tot això per a un mateix fi: AJUDAR.

Érem de tots els racons d'Espanya. Castella, Astúries, Catalunya, ... El grup de Ujo ens va comentar que tenen el mateix nom que nosaltres, però que han afegit una A de Anunciata al final del nostre que és TADEMIS, quedant "TADEMISA". Curiós, ¿no?

La Germana Rita és missionera, i va compartir amb nosaltres les seves experiències i anècdotes fent-nos passar una estona molt divertida i especial.

Estàvem veient que totes i cadascuna de nosaltres som una petita gota d'aigua, però que juntes formem un mar, amb la mateixa finalitat.

I sobretot, el millor va ser veure que no estem soles en aquesta noble tasca, que a tot arreu sempre podem trobar a algú que té ganes de tendir la seva mà solidària per ajudar, compartir, donar i col·laborar.

El resultat d'aquest cap de setmana va ser que volem tornar a repetir aquesta experiència, perquè les il·lusions de cadascuna de nosaltres puguin ser explicades i viscudes per altres persones que igual que nosaltres, el grup de Montcada i Reixac, treballem amb la finalitat de poder ajudar i col·laborar en els Projectes Missioners.

GRÀCIES PER DEIXAR-NOS APORTAR EL NOSTRE GRANET DE SORRA!

Grup Tademis – Montcada i Reixac

Escola "Valls dels Àngels" 25 anys de representació del Pessebre Vivent

L'any 1985 es va representar el primer Pessebre Vivent a, en aquells moments, l'escola Vall dels Àngels d'Anglès.

La idea va sorgir de la gna M. Rosa Puigdueta que, aquell any, formava part de la comunitat de Dominiques de l'Anunciata d'aquesta població.

Jo, també hi era!

L'Esperança Tarrés, impulsora de la idea juntament amb en Lluís Carreras, ens explica com recorda els inicis d'aquest pessebre que aquest any ha celebrat la seva 25a edició.

"El que recordo amb molta claredat és el naixement del Pessebre.

Un dia, la germana M. Rosa Puigdueta sense massa convenciment de que interessés a ningú, va comentar que podria estar bé fer un Pessebre Vivent.

Alguns de nosaltres ens vam mirar amb complicitat i, de seguida, vam endevinar que ens proposaven una activitat que podria encaixar perfectament en la línia d'escola que volíem anar construint.

Així va néixer el primer Pessebre, del qual recordo la copeta dins la capella per anar-nos passant el fred i, després, en van venir més ... A cada Pessebre anàvem ratificant l'encert de la decisió:

- Era una activitat transversal on tots els membres de la comunitat educativa compartíem un objectiu comú.
- L'escola responia a les demandes del seu entorn i oferia una activitat nadalenca oberta a tot el poble.
- Per organitzar-lo calia treballar en xarxa i potenciar les diferents habilitats personal: paletes, fusters, lampistes, modistes, mestres, gent de pagès...

Tot plegat, es posava al servei de la comunitat i s'aconseguia que alumnes, mestres, pares i avis es sentissin orgullosos del Pessebre Vivent del seu col·legi.

Aquesta és la meva anècdota particular, recordo com cada any treballava amb tota la rigorositat i sentit crític que jo sabia per aconseguir demostrar als nostres alumnes que amb la interacció de

recursos, personal humà, estratègies de treball i llenguatges s'aconsegueix aprendre més i millor.

Tant de bo es pugui continuar demostrant 25 anys més.

PER MOLTS ANYS! "

El muntatge s'iniciava el divendres en acabar la classe i continuava el dissabte. Mica en mica el pati de l'escola anava canviant d'aspecte. Semblava impossible que fos el mateix espai on, cada dia, jugaven els nens i nenes a l'hora de l'esbarjo.

La primera vegada, el dissabte a la nit, a l'hora de la representació tothom era al seu lloc. Una vegada obertes les portes, els nervis desaparegueren darrere la primera nadala que va sonar i fou un èxit!

Seguim fent la representació a l'escola fins l'any 1997 que es pavimentava el pati. En aquest moment ens vam fer la gran pregunta:

-Què fem amb el pessebre?

Resposta unànime: -Seguim endavant.

Davant de l'escola hi ha el paratge anomenat *Can Ciscot*, demanem els permisos corresponents hi decidim fer-lo allà, així no ens allunyem de l'escola.

Aquell any, un accident se'ns emporta en Joan Garriga però ens acompanya, encara avui, el seu record. Com també tenim presents en Jaume Carrera, en Pasqual Martín i la Gna Assumpta, que ens portava la copeta per treure'ns el fred i ens confortava.

En 1997 decidirem que el nostre Pessebre no tindria Reis d'Orient, tindria *Reines* (Anna M. Puig, Isa Puig, Núria Bassols)

També aparegueren els primers soldats romans adults (Àngel Casas, Sebastià Serrano). Feia un fred viu però, ells, el desafiaren i sortiren sense cap protecció a les cames i calçats amb sandàlies.

Ja feia uns anys que el nen Jesús del pessebre era un nen o nena dels més petits de l'escola però a partir de l'any 1999, hi tenim tota la família.

Els pares i mares ens han seguit acompanyant al llarg d'aquests anys regalant el seu temps i les seves qualitats per a portar a terme aquest projecte que tenim el goig de celebrar el seu 25 aniversari.

GRÀCIES A TOTES I A TOTS

2011

Junts, continuem i continuarem fent-ho possible

Carme Llover

FORMACIÓ PERMANENT NADAL 2011

Ja és tradicional a la nostra Província dedicar els dies del 27 al 29 de desembre a una trobada de Formació permanent dirigida a totes les germanes.

Aquest any va tenir diverses novetats:

La convocatòria va ser oberta a totes les germanes de les dues províncies catalanes: Sant Ramon de Penyafort i Mare de Déu del Roser; la presència de la M. General i la seva secretària i el canvi de lloc per estar en obres la Casa Mare.

Ens reunirem 95 germanes i el P. Antonio García OP, a la casa d'espiritualitat de les Franciscanes missioneres de Tiana.

Tot ens va ser favorable: el temps tranquil; el lloc amb vistes al mar i la muntanya, les passejades per extensos jardins, camps i població; la casa confortable; l'acollida i convivència fraterna, alegre i distesa; la litúrgia solemne i els temes de reflexió que va desenvolupar el P. Antonio amb senzillesa i profunditat en què ens va mostrar clarament:

- **Les Benaurances** com a programa de vida.
- **Maria** com a model a seguir.
- **La vida comú a l'Ordre dominicana** com a tret fonamental del nostre carisma.
- **La Predicació del Regne des del testimoni** com a missió a realitzar.

Referint-me als temes assenyalaré de cadascun unes breus pinzellades que, per descomptat, seran només un vernís del que en si van ser les xerrades ja que la seva totalitat em portaria molt més aprofundiment, temps i espai del que aquestes línies contenen.

I.- *“Les Benaurances són un estil de Ser, Viure i Pensar”*

Aquest va ser el primer enunciat que va assenyalar el ponent. Realment si a la nostra existència, vida i pensament prenguessin seriosament aquest programa proposat per Jesús al sermó de la muntanya, sens dubte caminariem en i cap a la veritable felicitat. El perquè està en que seriem imitadors del Crist i els nostres pensaments i paraules cobrarien vida a les nostres actuacions.

“Les Benaurances són un camí cap al Regne de Déu”

Un segon epígraf no menys cert i comprometedor. Jesús ens convida a seguir per un camí de llibertat que exigeix de nosaltres una conversió contínua, la recerca incessant del “Regne de Déu” que no és altra que reconèixer Déu com a Pare i viure la filiació amb Ell i la fraternitat amb tots els homes com a fills seus i els nostres germans.

“Les Benaurances, proposta audaç i en contradicció amb les que fa el nostre món”

Només Jesús podia parlar així perquè l'exigència d'aquest programa és un amor sense límits i Ell amb la seva vida, amb les seves paraules i fets però sobretot amb la seva mort i resurrecció va ser qui les va encarnar fins a la plenitud.

Molts, al llarg de la Història s'han sentit atrets per aquesta invitació i han seguit Crist patint com Ell condemnes, persecucions i fins i tot la mort, deixant-nos el testimoni de que una nova humanitat és possible.

Les Benaurances, camí de felicitat veritable, són per a nosaltres un constant reclam en la imitació de Crist.

II.- *“Maria, el Si més bonic, la més alta col·laboració amb Déu”*

Recullo les paraules que el P. Antonio va prendre per encapçalar aquest enunciat i que corresponen a la nostra Constitució fonamental, & II.

“Contemplant en el misteri de l'Anunciació el lliurament del Verb a la humanitat, trobarem l'amor, la llum i l'alegria que ens impulsin a promoure la persona humana cap a la plenitud en Crist i ajudar així a la configuració cristiana del món. Maria, Mare de Déu de l'Anunciació, ens portarà a acollir i anunciar amb goig, en la fe i disponibilitat, la Paraula de Déu.

Realment la meditació d'aquest misteri és inesgotable; sempre ens pot sorprendre amb matisos diversos si aprofundim d'una banda en l'elecció, la llibertat i el lliurament tan per part de Déu com de Maria; la divinitat que s'abaixa i una dona de la nostra humanitat que ens eleva...

Maria no va esgotar en el Si de l'Anunciació la seva elecció, la seva llibertat i el seu lliurament sinó que va ser desplegant amb fidelitat al llarg de la seva vida en molts “sis” que la van portar des de Natzaret al Calvari sempre al costat de Jesús i sent amb Ell corredeptora de la humanitat.

III.- *“La vida comú en l'Ordre dominicana”*

El Pare ens va presentar tres models de vida comú:

- La comunitat com a recerca espiritual o el que anomenem vida monàstica. La seva finalitat és el creixement espiritual de la comunitat i cadascun dels seus membres; el tipus d'obediència és obeir el pare espiritual i ser deixeble.
- La comunitat apostòlica que associa al creixement espiritual de la persona, el desig de viure en comunitat i la missió d'anunciar l'Evangelí. En aquest model el superior és un germà amb els seus germans de comunitat en el servei únic de ser apòstols.
- La comunitat com a equip amb una tasca a complir o projecte comú a realitzar. Aquí el superior és un líder i els membres de la comunitat són els seus col·laboradors.

Aquets tres models de vida comú s'han donat i es donen en la vida religiosa, moltes vegades es van creuant i poden afegir altres variants.

El nostre Pare Sant Domènec, va escollir per a la seva Ordre el model de vida apostòlica, o sigui, comunitats de germans amb la finalitat de “viure i anunciar la fe”.

Ens va resultar nova i interessant aquesta visió comparativa de vida comú i també ens va convidar a interrogar-nos de tant en tant si estem inserides realment en el model originari del nostre carisma dominicà.

Va fer un recorregut per textos tant dels orígens de l'ordre fundada per Sant Domènec com dels orígens de la congregació de l'Anunciata fundada pel P. Coll i va subratllar cites com la de NL Seguiment de Crist Art 1 i el cap IV de la Regla o Forma de Viure... , per corroborar la definició de comunitat dominicana que ha de caracteritzar-se primer pel testimoni de vida dels seus membres i després per la missió de predicar.

“La comunitat com a lloc de misericòrdia i compassió”, “terra santa” i “santa predicació”.

IV.- *“L'Encarnació com a paradigma de l'Evangelització”*

En aquesta quarta ponència, el P. Antoni ens va presentar un paral·lelisme, salvant totes les distàncies, entre: L'Encarnació del Fill de Déu i la l'Evangelització vista des de l'aportació de Sant Domènec i la seva Ordre.

Donada l'amplitud del tema, em limitaré a presentar-lo amb esquema:

L'ENCARNACIÓ

L'EVANGELITZACIÓ

El diàleg per a la salvació requereix presència, "estar dins". Des de fora no es salva al món. Encarnació i Evangelització segueixen el mateix procés.

➤ Jesús es va treure "el seu rang" de la seva categoria de Déu. ➤ No va tenir en menys fer-se home i prendre la nostra naturalesa. ➤ Participar en la vida del seu poble Israel i en la sort dels seus. ➤ Anunciar el Regne i amb la seva vida: paraules, fets, passió, mort i resurrecció ens va obrir horitzons de plenitud.	➤ Domènec va sortir de la seva pàtria i família noble. ➤ No va tenir en menys entra en una altra cultura, llengua i costums. ➤ Va compartir la vida amb "el seu poble", "la seva església". ➤ Va parlar i va anunciar la Paraula de Veritat i donant testimoni amb la seva vida obrí nous camins en l'Església.

Partint principalment de la vida com a base de la predicació, va destacar quatre aportacions valuoses i orientadores tant de Sant Domènec com de Sant Francesc Coll i Ordre dominicana.

- a) La pobresa i el testimoni
- b) L'atenció al món i les seves crides
- c) La itinerància com a recerca de la veritat, obertura i mobilitat
- d) La capacitat de resposta als desafiaments del seu temps.

Va acabar la ponència interrogant-nos sobre com vivim avui la situació actual de ruptura entre l'Evangeli i la cultura? Quines respostes estem donant? I quines podrien donar?

És important fer esment del moment de diàleg que van dedicar al matí del dia 29. En ell es van formular preguntes, subratllats i aportacions als temes tant per part del P. Antonio com de les germanes assistents.

A continuació la comunicació es va ampliar amb la intervenció de la M. General que ens va llegir una carta dirigida a totes les germanes de la Congregació amb la qual es donaven per iniciades les activitats programades per a la commemoració del Bicentenari del naixement del Pare Coll que celebrarem en aquest any 2012 i es van lliurar materials que la comissió de pastoral havia preparat. També, per part de les dues Piores Provincials,

es va explicar i lliurar a cada comunitat una enquesta animant a cada germana a participar en la reflexió del procés d'unificació de les dues Províncies.

Reconec que aquest escrit és una senzilla pinzellada de tot el que vam viure i sentit en aquesta nova oportunitat que la Província ens va oferir en el camí formatiu.

Tant de bo que ho fem vida!!

Gna. M. Isabel Andrés

corsa de tortugues ...

diverses actuacions ...

cants de nadalles i regals

EXPOSICIÓ SARDANISTA

"La sardana és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan".

Joan Maragall

La sardana és una dansa popular; és el ball nacional de Catalunya. Es balla en cercle seguint la música interpretada per una cobla. En aquest cercle no s'exclou ningú, per això, es converteix en una dansa que traspasa fronteres i que ballen tots els pobles, sobretot en les ocasions que es vol expressar desitjos de col·laboració i solidaritat.

Per expandir la cultura sardanista i donar a conèixer tant les peces com als seus compositors, es vénen organitzant exposicions que aprofiten les diferents festes i certàmens que es celebren durant l'any en moltes poblacions catalanes.

Una d'elles titulada: "EXPOSICIÓ ANTOLÒGICA DELS NOSTRES COMPOSITORS", promoguda pels Sr. Josep Burniol i Folcrà i la Sra. Francesca Gelabert i Gudayol, ens ha mogut a fer aquest breu escrit perquè entre els compositors trobem una Dominica de l'Anunciata.

Es tracta de la nostra Gna. Rosa Font. La seva fotografia emmarcada està exposada en l'exposició amb el següent text:

Gna. Rosa Font i Fuster

Dominica de l'Anunciata, filla de Gironella i nascuda el 1931. Va ingressar a la Congregació el 1946 i es va dedicar de ple a l'estudi i ensenyament de la metodologia musical. Va realitzar la carrera a Barcelona i Múrcia i la va ampliar a l'Institut catòlic de París el 1966 així com a Salzburg el 1967.

Es va especialitzar en el cant gregorià i en el mètode Ward. Impartí cursos de ritme musical a Vic, Madrid, Valencia i altres ciutats. Va ser directora de la coral Anunciata i va compondre un bon nombre de peces corals a 3 i 4 veus i himnes de Laudes. Va editar diverses obres essent d'extraordinària difusió, la titulada: "Metodologia del Ritme Musical". També va crear danses populars entre elles dues sardanes. "La Sardana de Gombrèn", està incorporada al CD del Ripollès; d'altra dedicada als franciscans, que també va ser presentada a concurs, actualment no es troba.

És important remarcar que és **"l'única germana en el món compositora de música de sardanes per a cobla i d'una qualitat insuperable"**.

Fins aquí la petita ressenya que diu molt, però no tot ni el més important de la nostra estimada Germana Rosa Font.

Actualment viu al Brasil des de fa més de 20 anys i la seva tasca allí ha estat ingent.

Va crear una escola de música amb la finalitat de rescatar la dignitat humana de nens i joves per mitjà de l'art, del talent i de la creativitat.

Són molts els alumnes que han passat per aquesta escola de música i fins i tot, amb 50 d'ells, va formar l'Orquestra i Grup de Cambra **"Frei José Renato"**, que té ja un repertori propi amb diversos ritmes i realitza concerts en diferents llocs de la ciutat brasilera de Belo Horizonte, participant en campanyes de fraternitat.

Gràcies Gna. Font per la teva obra i encara més per la teva vida!

***Vete de tu tierra y de tu patria
y de la casa de tu padre, a la
tierra que yo te mostraré.***

Gn 12, 1

De acuerdo con esta cita del Génesis y atendiendo al profundo espíritu de nuestro P. Coll, que anhelaba que la doctrina, el Evangelio, llegara a todas las poblaciones, cercanas y lejanas, narro mi experiencia en esta mi nueva misión.

Yo también he salido de mi tierra y el Señor me ha enviado a otear otros horizontes, a vivir otras realidades bien distintas. Desde el primer momento que solté amarras y llegué a esta tierra, he vivido y experimentado la fraternidad universal. Me he sentido en mi casa, en una **comunidad acogedora**, abierta, fraterna, que ora y evangeliza con su vida, en un ambiente de alegría y gozo que contagia.

El recibimiento en mi comunidad de Cubao fue de lo más expresivo, las jóvenes estudiantes y postulantes junto al resto de las hermanas de la comunidad, nos abrieron las puertas con un halo de cielo, danzando con sus suaves y dulces movimientos que invitaban a decir "GRACIAS". Danza que te movía a la esperanza, gestos que se hacen vida en cada momento de la vida cotidiana, en el compartir, en la ayuda y en el cariño.

H. Sagrario, experta en estas lides, nos llevó a H. Ciri, mi compañera de viaje y de misión y a mí, a conocer las comunidades de San Carlos y Calamba, en donde la acogida de las Hermanas fue igualmente expresiva, llena de gozo con sus danzas y detalles.

A nivel de las tres comunidades, he visto y vivido la gran hermandad que existe entre todas, con sus encuentros formativos, salidas festivas para compartir y orar juntas. En este sentido, también quiero resaltar, la gran fraternidad que existe a nivel dominicano. Los dominicos son verdaderos hermanos, en su relación, encuentros, muestras y detalles.

Respecto a la gente me impactó en un principio los contrastes de pobreza-riqueza, pero a medida que pasa el tiempo, creo que estas situaciones de desniveles sociales, de contrastes, es más amplia y no sólo de estas islas de la que yo tenía otro concepto. Hay que soltar amarras y vivir otras realidades. Como decía P. Casaldaliga, "la pobreza verdadera no se conoce hasta que se huele"

En el aspecto religioso, he observado por sus signos externos, devociones, celebraciones litúrgicas, con asistencia de multitud de gente sobre todo jóvenes, la evangelización llevada a cabo por los misioneros que sembraron la BUENA NOTICIA y dio su fruto. No he profundizado todavía a nivel de vida y de fe, todo es un proceso.

En todos estos sentimientos que me han salido del corazón, H. Ciri se hace eco de ellos y los comparte. Contamos con vuestras oraciones. Con la gracia de Dios nada es imposible. Como decía San Pablo, mi debilidad se apoya en la fuerza de Cristo. Así queremos caminar en nuestra nueva misión, con ilusión, gozo y firmeza.

Un gran abrazo.

H. Isabel Martínez de Castro

Las Hnas. Ciri e Isabel a la llegada a su nueva comunidad de Cubao – Quezon City. Hicieron el viaje con las Hnas. Nati y Ana, también presentes en la foto, que iniciaban la Visita Canónica a las comunidades de Filipinas

Las Hnas. Isabel y Ciri con las Hnas. de su nueva comunidad, acompañadas de la Hna. Natividad, Priora general.

Els Reis Mags s'avancen a la comunitat de la Infermeria de Vic

El dia 30 de desembre de 2011 vam venir a la Infermeria de Vic la Priora provincial, Gna. M. Isabel i la seva secretària, Gna. Virtudes, per a celebrar la festa del Reis amb les germanes grans i malaltes. Van dinar amb nosaltres i ens digueren que a les 4 de la tarda totes fóssim a la sala de comunitat.

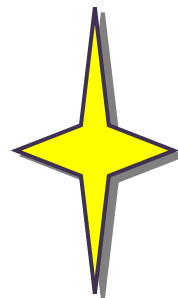

Ja reunides, es presentaren elles carregades de paquets. Un paquet gros per cada germana, que contenia una tovallola de bany molt grossa, un rei de xocolata per a cada una i una bossa plena de llaminadures. També tota una colla de paquets d'entreteniment, pilotes, pintures de colors i moltes coses per mantenir la ment clara alhora que ens podem entretenir, perquè moltes ja no podem fer res o poca cosa.

Totes estiguérem molt contentes i ho vàrem celebrar amb un gran aplaudiment. Moltes gràcies!

Nosaltres també vam obsequiar-les amb un bonic davantal fer per les germanes, per quan facin costura, i els va agradar molt.

DESDE FILIPINAS...

En el transcurso de la vida de las personas y de los grupos humanos, hay períodos de tiempo en los que desarrollan su actividad con normalidad. Pero de vez en cuando esta rutina se rompe, casi como una necesidad vital y nos encontramos con lo diferente, el descanso, el encuentro, la fiesta...

La Navidad, aparte del significado teológico, espiritual que tiene para los cristianos, es uno de esos tiempos de encuentro, de compartir, de gozo.

Aquí en Filipinas, al ser pocas hermanas, el encontrarnos es necesario y lo esperamos con ilusión. Fueron nuestros días de convivencia del 28 de diciembre al 2 de enero del 2012.

Empezamos con una salida fraterna, con agua, cantos, juegos... compartimos el alimento espiritual, la oración, y el alimento corporal, todo iba en vistas a preparar nuestra personas para los días sucesivos.

Gozosas y en fraternidad comparten juegos, plegaria y comida

En los días siguientes, las hermanas formadoras retomaron un trabajo, muy importante, que ya habíamos empezado en octubre: la adaptación del Plan Provincial de Formación a la realidad de Asia. Trabajaron "duro" y ya tienen unos pasos hechos, todo este trabajo fue coordinado por la H. Mariela.

La hermana Cristine también nos explicó detalladamente su viaje a Vietnam, para conectar con jóvenes que habían manifestado su interés por conocer nuestra Congregación. En artículo aparte cuenta su experiencia.

Otras hermanas mostraban sus habilidades manuales y se hicieron diversos objetos con la finalidad de colaborar en la campaña misionera de la Provincia.

Conservamos muy seriamente el retiro del 31 de diciembre, el día transcurrió en reflexión y silencio. A las 23, última hora del año 2011, tuvimos una bonita oración para pedir perdón a Dios y a las hermanas y para agradecer tantos dones recibidos...

Con gozo dimos la "Bienvenida al 2012" con cohetes y petardos en nuestro patio y en el de los vecinos, dicen que trae buena suerte... pues es para ahuyentar los malos espíritus, que así sea. No faltaron, la sopa y las uvas tradiciones comunes en nuestra comunidad plural.

¿Verdad que estamos todas guapas?

Alegre y gozoso transcurrió también el día 1 de enero. Y como broche el día 2 reunión conjunta de las hermanas "mayores" para tratar asuntos comunes de las tres comunidades, y revisar la agenda de las próximas actividades. Celebración de los 25 años de la llegada de las primeras hermanas a estas tierras, del Bicentenario del nacimiento de nuestro P. San Francisco Coll, los ejercicios espirituales etc.

"Todas las hermanas debemos considerar la formación como un proceso permanente de maduración integral de la persona que nos ha de ayudar a conseguir unas actitudes, cada vez mas evangélicas que se manifiesten en la vida diaria" Cfr. Actas XI Capitulo Provincial, No 83.

Creemos que estos días han ayudado a hacer vida este número de nuestras Actas.

El oriente está lejano en la distancia, pero cercano en la pertenencia y comunión con toda la Provincia, os recordamos con cariño y agradecemos el interés que mostráis por nosotras.

Desde Filipinas, un brindis por cada una de las Hermanas que formamos la Congregación! Que nuestro santo Fundador, san Francisco Coll, nos ayude y proteja.

Enero 2012. Las hermanas de las Comunidades de Filipinas.

UNA LUZ ENCIENDE OTRA LUZ

El sueño de nuestro querido Padre San Francisco Coll de que la Congregación se extendiera por todos los rincones del mundo, no es sólo recuerdo, es también desafío constante que preocupa el corazón y la mente de la Anunciata en Filipinas.

Desde el lugar originario, de la isla de Luzón, nuestras campañas vocacionales han llegado a otras islas del Archipiélago y también a los países vecinos de Asia como Vietnam e Indonesia, lugares en los que hemos tenido una cálida acogida sobre todo en Vietnam donde las vocaciones religiosas en este momento son numerosas.

Hace más de cuatro años que hemos dado la bienvenida a vocaciones vietnamitas, algunas de ellas ha emprendido otro camino pero otras ya son profesas estudiantes en nuestra Congregación.

Muchas otras jóvenes candidatas han continuado expresando su decisión de seguir a Jesús en la vida religiosa, en nuestra Congregación, aunque obviamente, la distancia geográfica y el idioma son limitaciones para ellas y para nosotras.

Y el sueño perdura... y lentamente el terreno se va preparando.

A diferencia de otros viajes que he hecho a Vietnam, esta vez fui sola. La H. M. Isabel me había marcado unos objetivos y para mí era un desafío cumplirlos en lo que estuviera a mi alcance.

Previamente fui preparando el viaje. Muy valiosa fue la ayuda y contactos que el profesor de vietnamés que tuve aquí en Filipinas, Sr. Ho Viet The, por cierto no creyente, que me conectó con una familia católica amiga de él en la que verdaderamente encontré seguridad y amistad, una gran ayuda para cumplir la misión encomendada.

Llegué al aeropuerto de Ho Chi Minh a las 24 horas del día 22 de octubre y una joven, Huong, miembro de la familia anteriormente citada me estaba esperando y en el coche

Con la señorita Huong y con su madre

de su hermano y me llevaron a su casa con gran sorpresa para mí, pues yo pensaba ir a un hotel los primeros días, ya que para entrar en el país, es el mejor camino para los turistas, pues no quería que tuvieran problemas con la policía si averiguaba mi identidad. Después me sentí segura y cómoda con esta familia que sin duda pasa a ser "bienhechora de la Congregación"

La primera semana estuve en la ciudad Ho Chi Minh (antiguamente Saigón), arreglé los documentos de extensión de visa y tomé contacto con varias personas.

Otro gran apoyo lo tuve en el P. Phong, dominico, que ya conocía de Filipinas pues estuvo haciendo un curso de formadores e incluso había estado en nuestra comunidad de Calamba. Me acompañó a visitar dos congregaciones de religiosas dominicas en donde él imparte clase a las formandas y posteriormente a su convento. Los padres dominicos fueron muy hospitalarios conmigo. Dialogué mucho con ellos, mostraron su interés por nuestra fundación y prometieron ayudarnos. Me acompañaron a visitar algunos lugares importantes, permanecí en este convento-seminario dos días.

La segunda semana, viajé hacia el norte, a Nha Trang donde ya había estado otras veces y fui acogida por la familia de nuestra H. Tram.

Empecé a visitar a dos jóvenes, que están interesadas en entrar en nuestra Congregación, y a sus familias. Una de ellas, Thai Thi Dao, ya tiene 26 años y me expresó su interés inmediato por ser una de nosotras; trabaja en un restaurante cuya dueña, (otra bienhechora de la Congregación), es católica y la acompaña y ayuda como lo ha hecho ya con otras dos jóvenes que están en nuestra Congregación: una es novicia y la otra postulante.

La segunda joven que visité es natural de Ninh Thuan, población de otra provincia; de la misma que es la H. estudiante Lan. Su mamá, por cierto, nos acompañó en moto a visitar a esta familia de la joven Trinh Thi Hong Van, que tiene 18 años. Ésta se sintió muy feliz de verme e insistía que quería venir a Filipinas conmigo, como es normal le di esperanzas y le recomendé estudiar inglés y cuidar su vocación.

En compañía de Thach, que había sido novicia nuestra y que de momento está en su país por causa de su salud, fuimos a visitar a otra familia en la provincia de Dak Lak, más al norte, un lugar muy bonito y muy montañoso.

El origen de esta visita está aquí en Filipinas. Esta familia tiene un hijo en Tagaytay cerca de Calamba, es postulante de la Congregación del Salvador y conocido de nuestra comunidad y no dijo que su hermana quería ser religiosa.

Llegamos a la estación terminal, cuando cuatro hombres con sus respectivas motos nos estaban esperando para trasladarnos, primero a un sencillo hotel pues como he dicho, para no poner en peligro a las familias que te acogen pues la policía está siempre atenta a las visitas, después fuimos a la casa familiar a unos 5 kilómetros.

La sorpresa fue grande cuando llegamos a la casa donde se había reunido para darnos la bienvenida, como a importantes invitadas, toda la familia muy numerosa, por cierto, son nueve hermanos/as con cuñados/as, sobrinos/as, y también muy católica.

En medio de este ambiente familiar y religioso encontramos a Cao Nu Ngoc Uyen de 18 años con su pasaporte preparado y con el permiso "gozoso" de sus padres para ser religiosa.

Con la familia de Uyen en la cena de bienvenida.

Con Uyen y Thach (y una sobrinita de Uyen).

El hermano mayor es catequista y pudimos ir a la parroquia y compartir con el párroco y los jóvenes el carisma de nuestra Congregación y responder a cuantas preguntas referentes a la vocación exponían.

Uyen está estudiando educación, entonces la recomendé que terminara y su familia parece que lo comprendió.

Al día siguiente para despedida nos ofrecieron una gran cena, en el suelo de la sala, con toda la familia; ciertamente nos sentimos acogidas y agasajadas de manera especial por este "clan" familiar.

Cena de despedida

Esta protección llegó hasta el momento de marchar cuando me recomendaron a los conductores y ayudantes que cuidaran de mí pues viajaba sola hasta Ho Chi Minh ya que Thach regresaba por otro camino a su destino.

Este viaje tuvo mucho de aventura, de miedo, de silencio, de oración. Me confortó una cosa insólita en este país, el autobús tenía un cuadro de Jesús con un adorno de flores frescas al estilo vietnamés, ciertamente me dio mucha confianza.

Hubo avería en el autobús y el viaje se alargó mucho, pero aquellas personas a quienes me habían recomendado, me llevaron a la dirección que tenía en mis manos que era la casa de huéspedes en Ho Chi Minh. ¡Gracias Señor! Fue mi más expresiva oración.

Con Nhien y su madre.

Ya estaba en el ecuador de mi estancia. La ciudad es muy cosmopolita y paso más desapercibida. Me alojaba en una casa de huéspedes cuyos dueños son budistas pero agradables y respetuosos.

Visité a otra joven, Tran Nguyen Yen Nhien de 21 años, que estudia en la universidad y está muy interesada en conocer nuestra Congregación y carisma.

La primera familia de acogida me siguió ayudando en todos los sentidos. La Srta.

Huong me buscaba lugares para ir a Misa y una amiga suya fue mi profesora de vietnamés por dos semanas y no sólo del idioma sino también de la cultura y cómo desenvolverse con los medios de transporte etc. Para más detalles esta profesora es budista y no me quiso cobrar nada por sus servicios, pues decía que nosotras hacíamos el bien y ella también podía colaborar.

Muy importante y necesarios aquí son la bicicleta y la moto para poder trasladarte a todos los lugares.

En los últimos días de mi estancia, el Padre dominico Phong me puso en contacto con un abogado, católico, propietario de una casita para alquilar. La pude visitar y para empezar, la primera estancia parece bastante ideal, está cerca de un convento de Dominicas. Por un tiempo parece que nos la “guardará” hasta que demos una respuesta.

El 23 de noviembre regresé a Filipinas. Cada vez que viajo a Vietnam es para mí una experiencia nueva de valentía y firmeza en la Fe. Admiro el sentido profundo de lo que significa ser católico, incluso su “santidad” en un país comunista.

Podéis imaginar que he experimentado, restricciones, problemas y limitaciones de todo tipo, pero nunca perdí la presencia de Dios su providencia y ayuda, Él me acompañó en todo momento y situación. Su protección la sentí a través de las personas que puso en mi camino y sin duda sentí la oración de todas las hermanas de la Provincia como un acompañamiento espiritual a lo largo de la misión encomendada.

Traté de cumplir los objetivos que la Provincia me encomendó, fue para mí el deseo que intenté llevar a cabo. Creo que lentamente se van dando “pasitos” y que este bello país oriental, regado con tanta sangre de mártires está esperando que hijas del Padre Coll puedan extender la Buena Nueva del Evangelio.

Me uno y remarco fuertemente en el año del bicentenario de su nacimiento al lema propuesto. ¡QUÉ NO SE APAGUE SU LUZ!

Hna.(Sr) Cristine G. Caliguiran
Calamba City (Filipinas)

PROVÍNCIA SANT RAMON DE PENYAFORT

FINAL DE LA VISITA PASTORAL DE LA GNA. M. NATIVIDAD MARTÍNEZ, PRIORA GENERAL, A LA NOSTRA PROVÍNCIA

La Província Sant Ramon de Penyafort ha viscut un nou "Pas del Senyor" per mitjà de la Visita Canònica de la nostra Mare General, Gna. Natividad Martínez

5 mesos de presència acompanyant i animant la vida i missió de les comunitats ben mereix una sincera acció de gràcies.

I aquesta intensa i preparada acció de gràcies es va dur a terme la tarda del 28 de gener, festa de Sant Tomàs d'Aquino, nostre germà en l'Ordre dominicana i gran cercador de la veritat.

La trobada tenia assenyalats dos objectius molt concrets:

"Compartir en fraternitat el ressò de la visita per a un estímul mutu en la vivència de la nostra vocació i missió".

"Facilitar un àmbit per al diàleg i la comunicació amb la Priora general i GG. del seu Consell".

Es podria afirmar que el moment va estar plenament emmarcat en un clima de proximitat, pregària, reflexió i diàleg.

Proximitat perquè ens vam reunir més d'un centenar de germanes amb la Gna. Nati i el seu Consell i es respirava alegria pel retrobament en què també les germanes absents es van fer presents per mitjà de les imatges de cadascuna de les 23 comunitats projectades a la pantalla.

La pregària que va acompanyar tota la sessió i li va donar un to de serenitat i profunditat a l'acte. L'oració inicial, el res de Vespres, els himnes i cants, els power point, les pregàries, la Paraula de Déu emmarcada en cadascuna de les comunitats amb el text que encapçalava la seva Acta de Visita... Tot, tot estava preparat amb detall i perfecció contribuint a fer-nos viure en un silenci joiós i en una aclamació sincera el contacte amb el Senyor.

La reflexió va assolir el seu moment culminant quan la Gna. Nati, per mitjà d'un magnífic escrit, va dirigir "la mirada a la Província" i ens va expressar amb veritat i amor la seva visió sobre la vida i missió de les germanes y comunitats, coneguda més de prop durant aquests mesos que amb generositat ens ha dedicat. Ens va animar a la fidelitat en el seguiment del Senyor, a no "retallar" el que és fonamental i dóna sentit a la nostra consagració; a saber donar raó d'allò que fem o deixem de fer... Va ser gran la receptivitat expressada per les germanes a través de l'escolta i del diàleg posterior i esperem ens envii a cada comunitat la Carta de la Visita per poder-la reflexionar serenament i viure amb més radicalitat el carisma del Pare Coll i de l'Ordre dominicana

El diàleg va ser obert, àgil i molt participatiu. Qüestions que afecten a tota la Congregació com ara la pastoral vocacional, la formació inicial, les missions, les cases dependents de la Priora general, les Fundacions... i fins el tema econòmic tant en voga avui dia! A totes van respondre les diferents conselleres amb molt d'encert i claredat.

La trobada va finalitzar amb un refrigeri que va augmentar el temps de convivència i va reparar les nostres forces.

Barcelona, 28 de gener de 2012

Pregària inicial del Bicentenari del naixement del P. Coll a la Comunitat d'Elisabets - Barcelona

El diumenge dia 8 de gener després de llegir la Circular de la M. General, Mª Natividad Martínez, vàrem donar per començat l'any Bicentenari del naixement del P. Coll.

El dia 11 de gener a les 19'15h. ens reunirem en Comunitat per fer la pregària preparada per l'equip encarregat d'organitzar la celebració d'aquest esdeveniment per totes les comunitats de la Congregació.

Va ser una oració reflexiva, profunda i serena.

Els fils conductors d'aquesta pregària, com ja sabem, són **“Què no s'apagui la flama”** i **“Néixer de nou”**.

D'aquesta llum hem viscut i projectat al món sencer, il·luminant pobles i ciutats i llocs del tercer món que desconeixien el més elemental, tant a nivell humà com espiritual. No podem deixar-la apagar. On quedi encara una mica de fe, tenim l'obligació d'avivar-la perquè segueixi il·luminant als homes i dones amb els qui ens toca viure en aquesta societat que, amb tants avenços notoris i en tots els camps, segueix en tenebres per falta de la Llum que res ni ningú pot enfosquir ni apagar.

També ens convida a néixer de nou, a estar vives i projectar vida al nostre entorn. Mentre vivim tenim l'obligació de donar vida per tot arreu allà on passem. vida humana, senzilla, acollidora i espiritual, essent portadores de Déu, fent el bé amb estimació, pau i solidaritat.

La Gna. Pilar Bosoms, priora, va encendre la llàntia del Bicentenari mentre les Germanes cantàvem: **“Tu Palabra es la lámpara de mis pies...”** A continuació se'ns va donar una estrella, símbol del que cada una ha de brillar, portant com el P.Coll la llum de l'Evangelí al nostre món. Després es compartiren compromisos, tot intercalant l'antífona del fulletó. Per a finalitzar vàrem cantar el magnificat i l'himne del P. Coll.

La ambientació també va ajudar a que la pregària fos reposada i molt emotiva.

Gna. Teresa Reixach

FEDAC 2012

FORMACIÓ DELS ANIMADORS MÉS JOVES

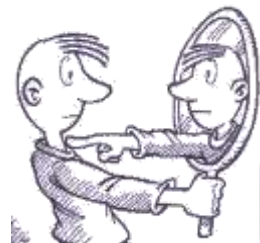
El dissabte 21 de gener va començar, a l'escola de Barcelona-Sant Andreu, el curs de formació d'animadores/ors més joves de la FEDAC.

Els participants eren de les escoles de Monistrol de Montserrat, Girona-Pare Coll, Amílca i Sant Andreu de Barcelona. Vam tractar temes molt importants com són el coneixement d'un mateix i com treballar amb els alumnes a través de danses i cançons.

Al llarg del curs treballarem:

Bloc 1: El jo i els altres. (SER)

- + Auto coneixement (habilitats, actituds, aptituds, valors)
- + Coneixement dels altres a través dels altres conèixer com sóc, què vull...

Bloc 2: Animador/a cristià – Animador/a FEDAC (Carisma)

- + Característiques de l'animador/a cristià.
- + Valors FEDAC.

Bloc 3: Fer de animador/a:

- + Jocs, danses, cançons i algun petit taller. És a dir recursos pràctics i senzills.

Bloc 4: SER i FER d'animador/a.

- + Algunes orientacions pedagògiques. Mediació, resolució de conflictes, com guanyar-se l'autoritat, habilitats comunicatives.

Bloc 5: Compromís

- + Conèixer el voluntariat.
- + Conèixer les missions de la Congregació Dominiques de l'Anunciata
- + Moviments d'Església.

Bloc 5: El treball en xarxa.

- + Relacions amb les altres escoles i entitats del poble: parròquia, ajuntament...

El grup va participar de forma animada en totes les activitats proposades

El passat 19 i 20 de gener, més d'una vintena de mestres i professors de les escoles FEDAC ens vam reunir a Gombren per tal de conèixer una mica més la missió, visió, valors i caràcter propi d'aquests centres; la figura i obra de Sant Francesc Coll i sobretot per reflexionar i incrementar la integració a les escoles on duem a terme la nostra tasca dia rere dia.

L'atenció rebuda per part de les germanes va ser excel·lent i aquesta tranquil·litat i Pau ens va permetre reflexionar sobre la importància de l'espiritualitat, la reflexió constant, el compromís amb els altres i la involucració, tant en les nostres vides personals com amb el nostre alumnat, companys i família.

Vam dur a terme una formació basada en els valors de l'amor, solidaritat, esperança, senzillesa i interioritat que no pot oblidar mai un educador FEDAC ja que aquests, entre d'altres, són els que marquen la diferència i la identitat dels nostres centres. No podem oblidar que treballem en una Fundació que constantment ens recolza, ens anima i ens forma per tal de fer la millor feina possible dins les nostres escoles i estrènyer vincles entre centres i personal docent d'arreu de Catalunya. És per això que cal que valorem el fet de formar part d'aquest gran projecte en el que tots som un.

Laia Botinas

FEDAC-Monistrol

EL GRUP PARTICIPANT DAVANT L'ESTÀTUA DEL PARE COLL, QUE HI HA AL PATI DE LA CASA DE GOMBRÈN.

CURS DE LIDERATGE

Els directius de la Fundació Educativa Privada Dominiques Anunciata Pare Coll (FEDAC) de Catalunya, s'han reunit a Vic per fer un curs de Lideratge sobre els 7 hàbits del Sr. Stephen R. Covey:

“El Programa *Insígnia dels 7 Hàbits de les Persones Altament Efectives* és una de les experiències d'aprenentatge més respectades i populars. Aquests hàbits tindran un impacte significatiu i important en la seva vida.”

Els set hàbits que proposa:

Hàbit 1: Ser Proactiu (L'Hàbit de l'Elecció)

Hàbit 2: Començar amb una Fi en Ment (L'Hàbit de la Visió)

Hàbit 3: Posar Primer el Primer (L'Hàbit de la Integritat i l'Execució)

Hàbit 4: Pensar Guanyar-Guanyar (L'Hàbit del Benefici Mutu)

Hàbit 5: Buscar Primer Entendre, Després Ser Entès (L'Hàbit de l'Enteniment Mutu)

Hàbit 6: Sinergitzar (L'Hàbit de la Cooperació Creativa)

Hàbit 7: Afilar la Serra (L'Hàbit de la Renovació)

El treball d'aquests 7 hàbits ha de portar a un objectiu final, que és la “construcció d'una seguretat en un mateix a partir del desenvolupament del propi caràcter, de la integritat, l'honestedat i la dignitat humana necessàries per transformar el nostre univers laboral i íntim en quelcom autèntic i intransferible”. Realment ha estat un curs molt intens i ha ajudat a cada un a trobar-se amb sí mateix/a i a valorar allò que és important en la seva vida.

UN DELS TRES GRUPS QUE VAN PARTICIPAR.

El dia 14 de febrer de 2012 ens reunim a Gombrèn representants del Patronat de la FEDAC i l'Equip de Titularitat amb un grup de Gnes. dels Consells provincials de les Dominiques de l'Anunciata a Catalunya, Sant Ramon de Penyafort i Mare de Déu del Roser. L'objectiu d'aquesta trobada és pregar junts en el lloc on va néixer sant Francesc Coll i expressar de manera real i simbòlica que volem recollir la seva LLUM i que volem ser portadores i portadors d'aquesta LLUM i del seu CARISMA a totes les persones amb les estem en contacte i a tots els llocs en els quals s'està present.

Aquesta LLUM, simbòlicament expressada en el ciri que vam encendre a la capella -lloc on va néixer el Pare Coll- anirà passant per cada escola de la "Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pari Coll" (FEDAC), i entorn d'aquesta, s'organitzaran activitats agraint el do de la vida del nostre Fundador, do rebut el 18 de maig de 1812 en la família Coll - Guitar de Gombrèn; fet també don per l'Anunciata el 15 d'agost de 1856 i perllongat al llarg de tots aquests anys. La celebració del Bicentenari del seu naixement ens ha de portar a donar gràcies per la seva vida i per la seva obra i a comprometre'ns a fer que a través nostre i de les futures generacions LA SEVA LLUM SEGUEIXI IL·LUMINANT el nostre món tan necessitat de testimonis creïbles.

QUE NO S'APAGUI LA SEVA LLUM!

**PREGÀRIA INICIAL BICENTENARI DEL NAIXEMENT
DE SANT FRANCESC COLL
FEDAC—CONSELLS PROVINCIALS
Gombrèn, 14 de febrer de 2012**

**FENT LA PREGÀRIA DAVANT LA IMATGE DEL
NOSTRE FUNDADOR, SANT FRANCESC COLL**

Reproduïm a continuació alguns fragments de la pregària i algunes fotos de la trobada.

INTRODUCCIÓ

Aquest any 2012, que hem començat, celebrem el Bicentenari del naixement del nostre Fundador, Sant Francesc Coll.

El 18 de maig de 1812, a Gombren, una petita llum es va encendre. Poc a poc, aquesta llum, va prendre força. Al llarg de la seva vida va trobar moments de reptes i de dificultats. Amb només 10 anys, Francesc surt del seu poble per anar estudiar al seminari. Abans dels 15 anys, va sentir la crida de Déu a la Vida Religiosa. Ell obedient i fidel a la veu de Déu, va saber donar-li resposta.

Francesc va veure amb claredat que el seu treball missioner i evangelitzador encenia la flama de la fe i la vida cristiana en el cor de les persones. Preocupat per l'educació dels infants, adolescents i joves desatesos i mancats d'una forta educació cristiana, i atent a l'Esperit, va entreveure la resposta a aquesta situació. Va reunir un grup de set joves disposades a servir a Déu a través de l'educació dels infants i joves. El dia 15 d'agost de 1856 neix la Congregació de Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Avui volem recollir la llum que en el seu dia es va encendre en aquest lloc tant significatiu per tota la Congregació. Som conscients que totes les Germanes, educadors i educadores som responsables de l'herència que hem rebut i com a tals, estem cridats, dia rere dia, a donar vida i estem compromesos a que la llum que Sant Francesc Coll va encendre segueixi brillant amb força a les nostres escoles: famílies, mestres, alumnes, personal no docent....

QUE LA SEVA LLUM NO S'APAGUI!

Lectura de dos fragments del Nou Testament (Ac. 13, 46-49 i Mt. 5, 14-16)

LLIURAMENT DE LA "LLUM DEL PARE COLL" AL DIRECTOR GENERAL DE LA FEDAC

Rebeu la llum de Sant Francesc Coll, símbol de la llum de Jesús. Una llum que no s'apaga. Ell va saber transmetre la seva llum en els nens, adolescents, joves i en aquells que va trobar en el seu camí.

Que la vostra comunitat educativa estesa per tot Catalunya, prengui consciència que tots estem cridats a ser testimonis de la vida, a donar llum, predicant fonamentalment amb la nostra pròpia vida tal com ho va fer el P. Coll. Que la FEDAC s'ompli de LLUM: llum per al camí, llum que brilli en la nit ... "llum que encengui altres llums".

ACOLLIDA DE LA LLUM I COMPROMÍS

Aquesta llum que avui rebem, passarà d'escola a escola. Ha d'il·luminar els nostres cors, i ha de fer-nos pensar i reflexionar, assaborir i experimentar la vida i missió que el P. Coll ens va deixar encomanada: evangelitzar i deixar-nos evangelitzar; educar evangelitzant i evangelitzar educant.

Cada un de nosaltres hem de ser una "llum" que ens implica i que ens fa còmplices del Projecte de Déu en la nostra tasca educativa.

També vam dirigir els nostres cors agraïts a Déu amb cants i pregàries, i finalitzarem amb l'himne al Pare Coll.

El Director general de l'Equip de Titularitat de la FEDAC, Sr. Modest Jou, fa dipositària a la Presidenta del Patronat, la Gna. Montserrat Font, de la llum rebuda de les Piores provincials, perquè sigui lliurada als directius de cada escola en la reunió que tindran el dia 22 de febrer.

SIGUEM LLUM!

Històries de l'Escola de les monges de Taradell

Recollim al nostre Full Informatiu la següent notícia de Taradell apareguda en els mitjans de comunicació digital de la Plana de Vic, creiem val la pena fer-ne ressò. Podeu ampliar la notícia a les següents pàgines web:

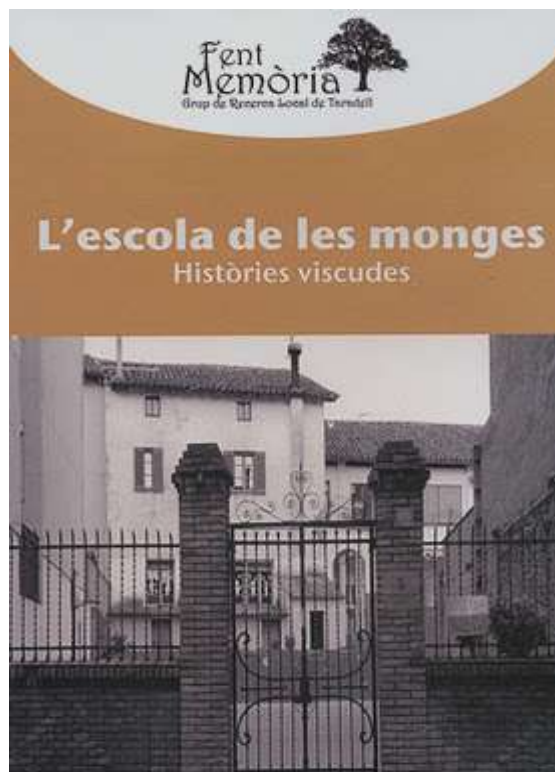
<http://www.naciodigital.cat/osona/noticies>

<http://taradellbloc.blogspot.com>

<http://bibliotecadetaradell.blogspot.com>

El Grup de Recerca Local recull en un audiovisual els records d'exalumnes, mestres i germanes.

dissabte 21 de gener de 2012

La biblioteca Antoni Pladevall i Font de Taradell s'ha omplert de gom a gom aquest dissabte al matí per assistir a la presentació de l'audiovisual "L'Escola de les monges: històries viscudes". Es tracta d'un treball documental realitzat pel Grup de Recerca Local a partir de records i vivències d'exalumnes, mestres i germanes Dominiques.

L'audiovisual, de 23 minuts de durada, mostra la història d'un dels centres educatius del poble, des de la seva creació fins a l'enderrocament de l'edifici del carrer de la Vila. Es van fer una cinquantena d'entrevistes a l'interior de l'edifici de l'escola i es va comptar amb la col·laboració dels historiadors locals, Antoni Pladevall i Josep Baucells.

El treball recorda entremaliadures dels entrevistats, mostra l'evolució de l'educació, activitats, costums o cançons que van marcar la infantesa de molts taradellencs. El DVD s'ha editat i durant la presentació d'aquest dissabte se'n podien adquirir còpies.

L'acte ha comptat amb la presència de l'alcalde, Lluís Verdguer, la regidora d'Educació, Rosa Papell, la responsable de la biblioteca i portaveu del Grup de Recerca, Eva Leucó, i els membres del

Grup de Recerca, Lluís Miret i Miriam Martínez. Rosa Papell ha fet un agraïment públic a les germanes Dominiques perquè "són autores d'aquesta història" i "per la seva generositat absoluta". Lluís Verdaguer ha agraït la tasca del Grup de Recerca Local perquè "ajuda a què no es perdi la memòria".

També hi han estat presents les germanes Àngels Alsina, Mercè Muntadas, Maria Rosa Puigdueta, Encarna Reverter i Eulàlia Vivet.

En finalitzar l'acte, que ha estat molt emotiu, s'ha fet un petit reconeixement a totes les persones que van participar a l'audiovisual i també a les que s'han anat entrevistant durant el 2011 a partir de la tasca que fa el Grup de Recerca d'anar enregistrant les històries de les persones grans del poble.

El Grup de Recerca Local de Taradell està format per 19 persones que any rere any es dediquen, de forma voluntària, a recollir i preservar la memòria oral i popular del poble. El seu objectiu és realitzar un documental de cada escola del poble. L'any passat van realitzar un audiovisual sobre els 75 anys de l'escola rural El Gurri i, enguany, s'ha aprofitat l'enderrocament de l'antic edifici de les Monges i l'estrena del nou centre educatiu Sant Genís i Santa Agnès per realitzar un documental.

Les nostres Germanes reben el DVD de mans del Sr. Lluís Verdaguer, alcalde de Taradell

L'escrit que reproduïm a continuació va ser llegit per la Sra. Rosa Papell, regidora d'Educació de l'ajuntament de Taradell, i mestra de l'escola St. Genís i Sta. Agnès.

L'ESCOLA DE LES MONGES

Avui us he de demanar permís per poder parlar des de la més absoluta subjectivitat. Tots coneixeu la meva implicació emocional en aquest projecte i amb el col·legi.

El missatge que us vull fer arribar és d'agraïment i començo donant les gràcies a les persones que hi heu col·laborat: ens heu obert les portes dels vostres records, ens heu explicats vivències que ara han quedat escrites

perquè no volem que les paraules se les emporti el vent, volem que quedin gravades en la nostra memòria històrica.

Agraeixo al G.R.L., amb l'Eva Leucó al capdavant, la seva gran tasca de recopilació, transcripció... de documents de tot el material. Està tot gravat, fotografiat i escrit per deixar constància d'una història viscuda.

El grup de recerca va deixar els projectes que tenien entre mans i es van posar a treballar en aquest tema. A tots, gràcies per escoltar la meva petició.

Un altre agraïment va dirigit a les Gnes. Dominiques de l'Anunciata; elles, amb l'activitat, la fermesa i la generositat que els va deixar en herència el Pare Coll, són les autores d'aquesta història que avui recollim.

Us vull parlar d'unes Gnes. amb les quals tinc dues similituds: la primera és que portem el mateix nom; pura coincidència! la segona és la que m'hi uneix de veritat: l'estima envers el col·legi i el nostre poble.

Tres germanes de tres èpoques ben diferents, tres persones amb un denominador comú: la GENEROSITAT.

La 1a. És la germana Ma. Rosa Santaeugenia i Coll: Una servita arribada al poble l'any 1854 i que fundà la casa de Taradell el 1857. És ella la que obté el 1r títol de mestra d'Instrucció de Primària Elemental. La seva vàlua és tan gran que sis anys després la nomenen Priora general de tota la Congregació; per tant, deixa el magisteri de Taradell. Va ser una dona de

cos petit i cor gegant. Algunes escoles actuals porten el seu nom en homenatge a la fundadora.

La 2a. És la Rosa Sitjà, l'estimada "Hermana Rosa" que va estar al col·legi des de 1933 fins al 1960 (que va morir només amb 53 anys), 27 anys de docència. Amb un caràcter senzill, humil i bondadós ... una intel·ligència molt clara i un gran amor al treball. De la magnitud d'aquesta persona en poden donar testimoni algunes alumnes seves que avui estan presents. La Gna. Rosa va ser una persona d'alt nivell cultural i humà que va deixar a Taradell un llegat importantíssim.

La 3a és la Gna. M. Rosa Puigdueta, ella és la que representa l'etapa més recent. Tot i no haver estat docent a l'escola, sempre ha estat al costat del centre i la seva voluntat de servei i millora ha estat constant. Ella és membre fundador de la Fundació Privada Col·legi St. Genís i Sta. Agnès, fundació que es va crear el 5 d'octubre de 1987 (aviat farà 25 anys).

Durant els anys 1970 i 1980 es va dotar al col·legi de tota la infraestructura necessària, es va crear l'Associació de Pares, la Junta Econòmica, el Consell Escolar de centre i es va redactar el Reglament de Règim Intern.

Els anys passen de pressa i el 31 de juliol de 1996, les últimes Gnes. (Àngels Alsina, Encarnació Reverter i Mercè Muntades) tanquen el convent. Una realitat que es torna tristesa quan es recorda el segle i mig de presència Dominica a Taradell.

I arriba el juliol de 2011 i s'aterra l'edifici. Les parets han caigut, ja no hi són ... i aquesta visió ens resulta dolorosa però l'essència està més viva que mai.

La desaparició del edifici no és cap el final. El Col·legi St. Genís i Sta. Agnès continua i continuarà la seva tasca educadora, sempre sota l'atenta mirada de les Germanes Dominiques i el Bisbat de Vic, els quals, vetllant pel futur, aconseguen una fita que avui en dia pot semblar utòpica: la construcció d'un nou edifici que se estrenarà el curs 2011-2012.

Una cosa està molt clara, els edificis desapareixen, les accions perduren. I una vegada més hem pogut assistir a un acte de gran generositat per part de les Dominiques; han donat al col·legi un futur ple d'esperança, han fet el mateix que van venir a fer fa 150 anys, allò que no han deixat de fer mai que és: donar-ho tot perquè el col·legi pugui seguir impartint un ensenyament integral i de qualitat.

I acabo amb les paraules que sant Francesc Coll va dirigir a les servites l'any 1857 quan elles van acceptar la regla de la Tercera Orden Dominicana: "Mireu quins fruits més copiosos i abundants ha produït aquest frondós arbre fins ara."

Moltes gràcies!

"Responsables d'una herència i testimonis de quelcom nou"

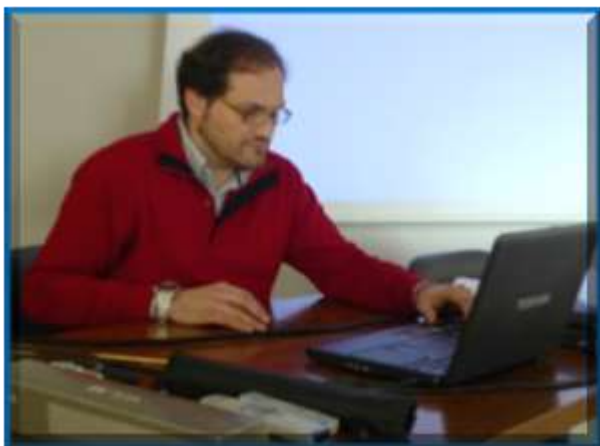

La jornada de dissabte 18 febrer 2012 podríem qualificar-la com a jornada de formació, animació, reflexió, celebració i trobada fraterna de les Gnes. de les dues Províncies de les Dominiques de l'Anunciata a Catalunya.

El tema

Se'ns havia convocat a Vic per a la presentació del document congregacional:

PROJECTE MARC GENERAL D'EVANGELITZACIÓ

El Ponent

El Sr. Óscar Alonso, coordinador del grup de germanes i laics que van treballar en la seva elaboració.

Els Objectius

- Donar a conèixer el Nou Projecte d'Evangelització de les Dominiques de l'Anunciata. Reflexió i anàlisi.
- Oferir estratègies i eines per al treball i acompanyament del PMGE en les comunitats.
- Compartir somnis, il·lusions i esperances per fer-los possibles en la realitat de cada dia.
- Treballar, celebrar juntes un Projecte que està cridat a ser Bona Nova en les nostres presències, per a tots.

Els Continguts

Estaven centrats en 4 grans marcs: el marc general, el marc doctrinal, el marc presencial i el marc d'avaluació i acompanyament.

La Metodología

Va ser molt variada combinant textos, imatges, vídeos i sobretot el dinamisme i oratòria d'Óscar que ens va sorprendre molt favorablement. Sembla que "el mateix", dit per un seglar, impacta molt més.

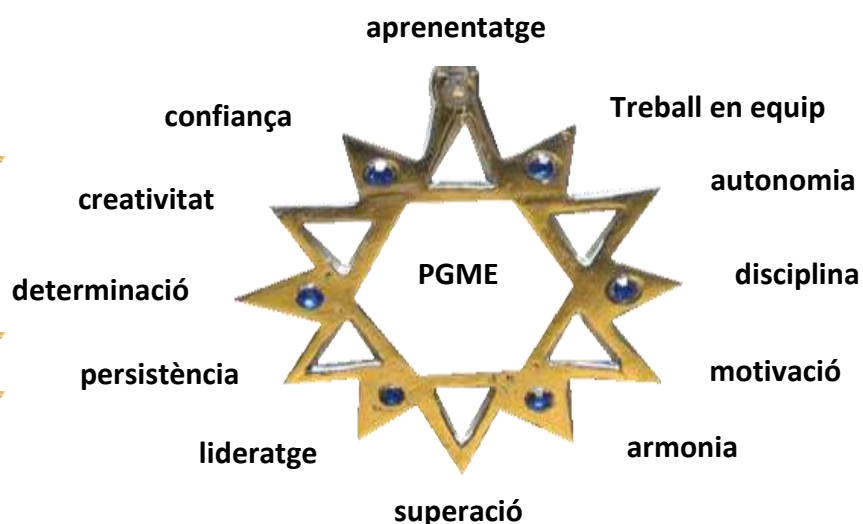
Personalment, més que fer un resum del dia, em centraré en aquest eslògan que va marcar tota la reflexió i que crec pot ser un repte per a nosaltres i els nostres col·laboradors seglars a quins va dirigit el Projecte:

“Responsables d’una herència i testimonis de quelcom nou”

L'interrogant que se'ns va plantejar sobre *Què podem fer amb una herència?* ens va fer prendre consciència que aquest Projecte Marc General d'Evangelització és quelcom **molt nostre** que no neix avui del no-res, sinó que té una llarga trajectòria de vida que part dels orígens de la Congregació i que Sant Francesc Coll i "les nostres germanes grans" que ens el van deixar com a llegat.

És cert que ha anat evolucionant, segons les circumstàncies i necessitats dels destinataris i els contextos pastorals de cada temps. Ara, davant nostre, se'ns presenta com un repte a anar aconseguint perquè "la novetat de l'Evangelí" pugui presentar-se adequadament als homes i dones del segle XXI.

Som per tant, responsables d'aquest Tresor i les actituds que hem de liderar per implicar-hi tots han de ser de:

Només així podrem compartir aquesta herència responsable i renovadament; i això forma part de la nostra VOCACIÓ - MISSIÓ.

Vam finalitzar la trobada a la capella de la casa Mare amb el ritu de "L'Enviament". I, tal com resumia el full que se'ns va lliurar, "Va ser un ritu simbòlic i alhora solemne amb el qual vam iniciar oficialment una nova etapa que mira cap al futur.

Una etapa de somnis compartits, que ens ofereix algunes pistes per somiar novetats evangelitzadores, per saber on anem i com volem caminar com comunitats que miren el futur amb esperança”.

Algunes de les Germanes que van participar a la trobada

**MOMENTS DE PREGÀRIA,
BENEDICCIÓ I ENVIO**

**LES PROVINCIALS,
GNES. M. ISABEL
I MONTSERRAT,
ES FAN MUTUAMENT
EL RITUS DE
BENEDICCIÓ I
D'ENVIO**

“FER UN PAS ENDAVANT!”,

BORREDÀ II

Ja hem arribat a Borredà! Ens trobem per segona vegada i només d'entrar per la porta ja es respira el caliu que les germanes donen i la presència del Pare Coll a cadascuna de les estances de la casa. Gent, cares conegudes amb les que ja havíem compartit experiències i vivències quan ens havíem trobat per primera vegada. Somriures, ulls plens d'il·lusió, generositat...

Aquesta experiència ens ha obert, una vegada més, el cor i els ulls. Compartir les estones de pregària a

la petita i acollidora capella amb la imatge del Pare Coll, de la Creu i de la Mare de Déu, ha estat un regal. Quantes vegades tenim l'oportunitat de fer aquestes aturades, per després, com deia el lema d'enguany "Fer un pas endavant"?

Els cants ens han acompanyat al llarg d'aquests dies. Música que et transporta a la immensitat del món i de l'ésser humà. Música que t'arriba al cor, et provoca

un pessigolleig a l'estómac i que fa brullar alguna que llàgrima que d'altre. Gràcies Eva (Dominiques de Lleida) per acompanyar la nostra pregària amb la teva veu i el cant "Swing Low".

Com ens deia la targeta que teníem a l'habitació, "El viatge més llarg és el viatge a l'interior d'un mateix" (Dag Hammarskjöld), estar a Borredà II és una eina que se'ns posa a l'abast per poder iniciar aquest viatge sense pors, amb il·lusió i amb predisposició a

acceptar allò que trobem, per poder-nos-hi aturar i tornar a emprendre el camí amb una mica més de coneixement personal.

Hem compartit estones de treball, moments de silenci i espais per a dedicar-los a la pregària. Cadascuna de les persones que hem participat en aquesta trobada hem apartat quelcom que d'una manera o una altra ha deixat una petita empremta en tots nosaltres.

Compartir experiències és enriquidor, escoltar com la M. Jesús (Dominiques d'Amílcar) ens parla de les seves vivències a les missions, debatre sobre una pel·lícula ("Un somni possible"), observar i analitzar el nostre paper, no només com a mestres, sinó dins de la societat que ens envolta, partint de la lectura i la reflexió sobre "El Bon Samarità"...

Ens hem fet més conscients encara, que cadascun de nosaltres és una petita flama en la que es manté viu l'esperit del Pare Coll i que tenim la responsabilitat de portar-la allà a on anem i compartir-la amb els altres. Ara som portadors de la seva torxa. "Una llum encén una altra llum", seguim amb aquesta tasca que va iniciar el Pare Coll i que ha deixat a les nostres mans, continuem estenent la llum del carisma dominicà.

Un altre dels fets importants és com ho hem anat realitzant al llarg dels dies i és que les trobades de Borredà les construïm cadascun de nosaltres, tots junts, partint d'unes actituds plenes de compromís, de gratitud, de generositat, de fermesa, de valentia, de constància... i tot això des de la fe, una fe vivencial que ens acosta als altres.

Gràcies a les germanes que ens han acollit i cuidat durant la nostra estada. Estan realitzant una gran tasca. Gràcies a tots els que ens varem trobar en un primer moment a Borredà I, i amb els que hem pogut continuar compartint i treballant en aquesta trobada de Borredà II. I moltes gràcies a la FEDAC, l'organització, a la Marta Mingot, a la Gna. Rosa Alsina... per oferir-nos aquesta oportunitat.

Aquí estem! Preparats per seguir el camí! Gràcies a tots!

Irene Fernández Latorre

Girona, 20 de febrer 2012

Les comunitats de Filipines celebren els 25è aniversari de l'arribada de les primeres Germanes Dominiques de l'Anunciata

The Dominican Sisters of the Anunciata cordially invite you to a **Thanksgiving Mass** in joyful celebration of our Anniversary **25 YEARS OF FOUNDATION** of our Congregation in the Philippines to be presided by Reverend Fr. Bonifacio Garcia Solis, O.P. on **February 25, 2012 at 10:00 a.m** at the Holy Family Parish Church, Roxas District, Quezon City. Reception follows at the Convent of the Dominican Sisters of the Anunciata 12 P. Bernardo St. Cubao, Quezon City. R.S.V.P. PLEASE CONFIRM ON OR BEFORE FEBRUARY 14, 2012. CONTACT NUMBERS: (0920) 419 29 93 (0908) 967 23 64 (0921) 381 03 40. Telefax : (02) 726 01 61 Landline Number: (02) 724 95 23. Email address: anunfilipinas@yahoo.com

ANUNCIATA IN PHILIPPINES

L'Anunciata a Filipines
1987-2012
25 anys donat llum
Enhorabona!

NOTA: En el pròxim Full Informatiu donarem més detalls de la celebració.

Dominiques de l'Anunciata
Província Sant Ramon de Penyafort
C/ Elisabets, 19 Barcelona

Els dos deixebles van seguir Jesús. Jesús es va tornar, i en veure que el seguien els diu:
"Què busqueu?" Ells li van respondre:
"Mestre, on vius?"
I Jesús els digué: "Veniu i ho veureu".
Van ser, van veure on vivia i es van quedar amb Ell aquell dia. (cf. Jn 1, 35-39)

A les Gnes. de les Comunitats de Filipines: Cubao, Sant Carles i Calamba

Benvolgudes Germanes:

Avui, 25 de Febrer és per vosaltres un gran dia i des de Barcelona, seu de la nostra Província, totes les Germanes i comunitats volem fer-nos presents i compartir la vostra alegria.

FELICITATS! Que el Senyor continuï en vosaltres l'obra que ha començat!

He iniciat aquesta carta amb un text evangèlic vocacional, molt adequat per l'ahir, l'avui i el demà de la nostra missió a Àsia; permeteu aplicar-lo a una història molt coneguda i estimada per totes:

Fa avui 25 anys, les Gnes. M. Ángeles Ortega a.c.s. i Montserrat Casellas, com "el dos deixebles" atretes pel Mestre, van escoltar el seu "Veniu i ho veureu" i "**van ser amb Ell**".

El Senyor s'havia fet present en les seves vides, va comptar amb les seves possibilitats de confiança i generositat, valentia i coratge, humilitat i compromís ..., però també va moure el seu cor i els va donar la seva gràcia per poder obrir-se a una nova cultura, a una nova llengua, noves relacions, nous camins d'ajuda recíproca.

Els primers temps, segur que no van ser fàcils, encara que molt aviat "**van veure on vivia**" perquè des del principi, la família dominicana va estar al seu costat amb un veritable afecte i

proximitat, facilitant-les tots i cada un dels passos que havien d'anar donant i obrint rutes i contactes amb tants i tantes famílies i persones col·laboradores que els van mostrar el rostre del Senyor perquè viu en els germans.

"**I es van quedar amb Ell**" i van romandre no només aquell dia sinó molts i molts més. I aquesta història es va repetint fins avui.

Altres Gnes. han anat arribant des d'Espanya, Brasil, el Salvador i Mèxic per fer comunitat, per viure el carisma dominicà, per expandir el regne de Déu. També, des dels primers anys, joves

filipines, fidels a la crida, han seguit Jesús com Dominiques de l'Anunciata i posteriorment joves vietnamites i d'Indonèsia.

"Estar amb el Senyor" per després **"Anar a la missió"** aquest ha estat el vostre ahir, i és el vostre avui.

Com en tot projecte humà, hi ha hagut llums i ombres, moments de Tabor i també de Getsemaní; sembla del gra de blat i mort perquè doni fruit; perseverança vocacional i recerca de nous camins.

"La fidelitat del Senyor" acompanya els vostres passos i el seu amor i misericòrdia s'ha fet palès a través de les vostres obres.

I, en aquest 25 aniversari, us convido a continuar preparant amb il·lusió el futur de l'expansió per Àsia i la consolidació del carisma del P. Coll a través de la creació d'una escola a San Carlos.

També us exhorto a:

Ser fidels al seguiment del Senyor i viviu unides a Ell; que sigui el vostre aliment la pregària assídua i la contemplació de la seva Paraula.

Viure la fraternitat comunitària i el goig de la consagració.

Proclamar l'Evangeli allà on estigueu i a través de les tasques que realitzeu, que els més febles i necessitats siguin els vostres preferits.

Estar disposades a expandir el Regne de Déu "per tot el món" sent ara Vietnam el pròxim objectiu.

I tenir a Maria de l'Anunciació com a model i guia cap a Jesús.

Que el nostre Sant Fundador, Sant Francesc Coll continuï beneint l'Anunciata "Obra de Déu".

Demanam-lo amb força en aquest any en qual celebrem el Bicentenari del seu naixement.

Una salutació cordial per a totes.

Barcelona, 22 febrer 2012

En nom de totes les Gnes.,

Gna. M. Isabel Andrés

Priora Provincial

Recés a Gombrèn

EL GRUP DE JOVES,
 DAVANT L'ESTÀTUA
 DEL PARE COLL, AMB
 Mn. CAMPALANS,
 QUE VA CELEBRAR
 L'EUCARISTIA, I LES
 GERMANES QUE ENS
 VAN ACOMPANYAR
 AQUEST DOS DIES.
 FALTA LA GNA. JULI
 QUE FEIA LA FOTO

Els passats dies 24 i 25 de febrer es va celebrar a Gombrèn un recés espiritual obert a tothom que estigués interessats, especialment pels joves. Al llarg de la nostra vida, la gran majoria de les persones sentim en el fons una crida: col·laborar amb les missions, compartir la vida en el nostre dia a dia amb les persones que tenim al voltant per ajudar-los a realitzar-se, experimentar l'amor de Déu i ser capaç de transmetre-ho als altres... Aquesta crida és la fraternitat; és una manera d'establir lligams amb les persones que són properes i les que no coneixem de manera que, aquest vincle, ens faci germans i ens permeti posar-nos a la pell dels altres.

Les persones que ens varem trobar a Gombrèn, tot i que cadascuna aportava una experiència vital i religiosa molt diferent als altres, portàvem en la ment una idea similar que ens va permetre unir-nos com a germans i establir aquest lligams fraternals. Cada dia anàvem tractant diferents temes des del punt de vista de la vida cristiana, compartint la mateixa idea de Sant Francesc Coll de no quedar-nos aturats: hem d'anar creixent en l'amistat i confiança amb Jesucrist i, de forma

senzilla i propera, transmetre el testimoni personal a més d'oferir un compromís de forma social.

Fer el recés va ser una opció molt satisfactòria per a tots ja que va unir amb força el grup allà present i ens va fer gaudir de molts bons moments: un taller de pregària on poder obrir el cor i compartir la flama cristiana que ens crema i ens empeny a ressorgir i ser, els cants de celebració i festa que ens varen omplir de joia, els àpats a la casa de les germanes, lloc de pau on sempre seràs ben rebut i on podràs trobar intimitat espiritual... Però, si hi ha un moment especial entre tots, aquest és el de la meditació, la contemplació i la pregària. Al mig de la natura i acompanyat d'uns passatges de la bíblia, el vent s'enduu les preocupacions i et dóna la oportunitat de poder mirar cap a on és Déu. En aquest moment, pots obrir-te en cos i esperit i arribar a comprendre quan valuós ets, a entendre que no hem de menysprear mai el que el Senyor ens dóna ja que amb els seus braços de Pare ens protegeix, ens consola, ens estima i ens dona forces.

L'oració ens aporta pau, ens fa estendre les mans cap a Déu i fa que la flama del nostre interior es converteixi en llum, llum que ens guia i ens reconcilia amb tot el que està al nostre voltant.

Laura Ramos, de Santa Coloma

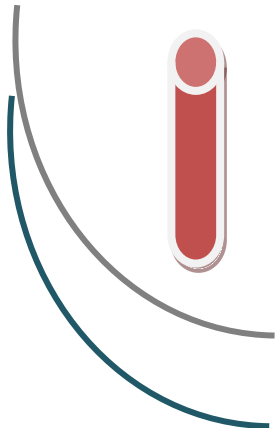

VAM FER ESTONES DE PREGÀRIA...

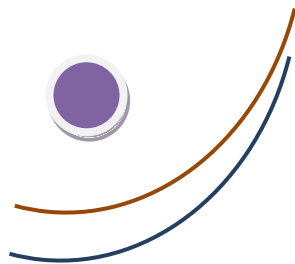
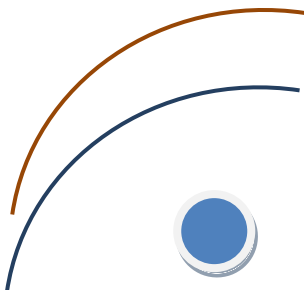
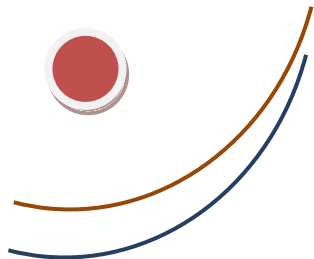

I PARTICIPAR DE L'EUCARISTIA

També vàrem tenir altres moments ...

... per a compartir

GERMANES QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

(DES DEL FULL INFORMATIU DEL MES DE NOVEMBRE DE 2011)

GNA. DOLORS LLOBET I COLS

Va néixer a Navàs (Barcelona), el 2 de juny de 1934. Déu va beneir els seus pares, Pau i Antònia, amb una família nombrosa de 10 fills. Dolors era de les més petites. A la seva infància va assistir a l'escola del poble fins als 14 anys, que es va posar a treballar a la fàbrica de la Colònia Valls, on va conèixer a les Gnes. Dominiques. Com que tenia el torn de tarda, junt amb altres companyes, es quedaven a dormir al convent. Al conviure tant amb les Germanes va fer que li agradés el seu estil de vida tan semblant al que havia viscut a la família: senzilla, pietosa, austera, treballadora i va optar per ser com elles. Religiosa.

Va ingressar a la Congregació de Germanes Dominiques de l'Anunciata, junt amb la seva germana Matilde, el dia 6 de març de 1952 i va professar a Vic el 9 de setembre de 1953.

Els seus destins van ser: St. Quirze, Alpens, St. Feliu de Codines, Barcelona (Sant Andreu) on va ser Vicepriora. En tots aquests destins es va encarregar del Parvulari, sent molt volguda pels petits.

El 1988 va ser destinada a Madrid (Aluche), on no va tenir un ofici concret, sinó que es donava a tot el que feia falta a la casa i a la Comunitat: estava a la porteria, al planxador, al menjador, a les neteges normals de la casa. Molt treballadora, tranquil·la, amb pau, era com una formigueta. Mai estava aturada, però mai inquieta. Era una germana que deixava "empremta", que impactava, sense pretendre-ho. Va ser una presència per a totes, especialment per les germanes joves, que valoraven la senzillesa en la seva manera d'actuar i el seu testimoni.

Era de poques paraules i en les reunions comunitàries aportava poques idees, però deia el que li havia impressionat més de la lectura i ho manifestava senzillament.

En tornar a Catalunya va ser destinada a Castellar del Vallès on es dedicava a la porteria, principalment.

El 23 d'agost de 2008, va venir destinada a la Infermeria de Vic, ja malalta, però va poder ajudar en algunes tasques de la Comunitat fins que la malaltia de l'Alzheimer la va anar minant, deixant-la mentalment alterada i sense forces. Les últimes setmanes, va haver de ser enllitada, però sense donar cap molèstia, solament l'atenció que requeria la seva malaltia. Va morir com havia viscut, en pau i serenitat, acompanyada de la seva germana Matilde i part de la Comunitat.

El Senyor va venir a cercar-la el dia 13 de desembre de 2011 per portar-la a gaudir del seu Regne.

Tenia 77 anys d'edat i 58 de vida religiosa

GNA. LÍDIA BOSOMS PUIGCERCÓS

La Gna. Lídia va néixer a Gironella el dia 16 de febrer de 1925. Els seus pares van ser Josep i Remei, molt bons cristians van tenir 5 fills dels qual la Lídia va ser la més petita.

Va ingressar a la Congregació el dia 6 de setembre de l'any 1952. Va vestir l'hàbit dominicà el 7 de març de 1953 i professà el 8 de març de 1954.

Aquest mateix any la varen destinar a Sant Feliu de Codines per fer-se càrrec de la direcció de l'escola que la Congregació te en aquest poble. Inicià, en algunes alumnes, la carrera de piano. Totes les alumnes que van passar per la seva aula la recorden amb gran efecte i agraïment.

Va fer la seva professió perpètua a Vic, Casa Mare, el dia 8 de març de 1960.

El dia 16 d'abril de 1965 va ser destinada a Lima (Perú) per fer-se càrrec de la direcció d'un alberg d'indigents i també fou superiora de la comunitat. En aquesta missió va poder dedicar tota la seva capacitat de sacrifici a favor dels més pobres. Aquí es va posar malalta i va haver de ser intervinguda quirúrgicament, que ho va superar amb èxit. Se li va extreure un ronyó. En el 1969 la varen destinar a Amèrica, Sant Salvador, exercint de professora de comerç, sempre amb una gran responsabilitat i encert.

En el 1971 torna el Perú, Aplao. Aquí te un taller de costura per ensenyar l'art de l'agulla a les dones del poble, un servei molt valorat en aquests medis tan senzill i humils.

Va tornar a Lima, a Sant Joan de Déu en el 1973. Allà tenia cura dels nens malalts afectats per diferents malalties, sobretot d'òssos. Eren nens recuperats de la "Selva" i "Sierra".

En el 1976 va ser destinada a Sant Gregori Vitarte (Perú) ocupant-se dels malalts hospitalitzats i d'acompanyar a l'hospital els que necessitaven ser atesos medicament . Aquest treball li va merèixer l'amor i estimació dels indigents que li deien "La Madrecita". En aquesta missió va ser operada a cor obert. Va superar amb èxit la intervenció.

En el 1990 es destinada a la Comunitat d'Elisabets ja que a causa d'un virus tropical te una lleugera paràlisi dels membres inferiors i que a través del temps va anar progressant el seu deteriorament fins deixar-la totalment impossibilitada en una cadira de rodes. En aquesta comunitat va ajudar molt. Estava ben dotada per moltes activitats: costura, dibuix, punt, música, també escrivia molt bé. Va ser secretària i cronista de la Comunitat.

Més tard cooperà en els tallers missioners de la província confeccionant labors pels projectes de Filipines. El seu esperit missioner i solidari, viscuts amb delicadesa i amabilitat, foren una constant amb ella,

L'Església ens acull en el seu sí pel baptisme i després del nostre recorregut terrenal ho fa amb els últims sagraments, la Unció dels malalts. La Gna. Lídia el va rebre el 31 de desembre del 2011. Estava bastant conscient com per seguir el ritu del sagrament. En acabar, va donar les gràcies tres hores després moria amb una agonia curta i plàcida. Ens queda el record de la seva bondat, que mai va defallir. En els últims anys de la seva vida i amb les facultats intel·lectuals molt limitades, sempre podíem recorre per fer-la entrar en raó, amb la seva docilitat bondadosa que en permetia ajudar-la en moltes ocasions. Era molt agraïda a tot servei que se li fes. Estimava la seva família i aquest amor era correspost per la mateixa.

El Senyor haurà pagat bondadosament les seves bones obres.

GNA. MERCÈ SALA RICART

La Gna. Mercè va néixer el dia 12 de juliol de 1931 a Penellas, Lleida. Els seus pares en Joan i la Mercè tingueren cinc fills.

La Gna. Mercè va ingressar a la Congregació el dia 5 de març de 1954 a Barcelona Sant Andreu de Palomar, on hi va fer el postulantat; va professar el dia 15 de setembre de 1955, a Vic.

La seva vida religiosa la passà en les comunitats de Celrà, on en fou directora i subpriora; Taradell, amb els càrrecs de priora i professora d'EGB; Girona Sant Narcís, coordinant la segona etapa de la EGB i professora de la mateixa etapa; a Ripollet, Canet de Mar i Cerdanyola del Vallès continuà donant classes, en aquest últim destí fou secretària de la comunitat i cap d'estudis de primària, fins que va deixar les classes per l'edat.

La Gna. Mercè tenia un tarannà reflexiu, era una dona d'estudi i de pregària; sentia grans inquietuds socials i en feia participar a la comunitat, de manera especial en les posades en comú dels treballs d'estudi de la congregació, les seves aportacions eren obertes i encaminades a donar resposta a les situacions socials en les que es movia.

El seu apostolat era molt ampli, no estava reduït només a l'educació, sinó que compaginava la tasca docent, amb la catequesi parroquial i altres missions a la parròquia.

A les comunitats de Montcada i Reixac, Puig d'Olena i Ripollet es dedicà plenament al voluntariat a Càritas, catequesi i la pastoral de la salut. Tenia una predilecció especial pels més desvalguts: emigrants i drogodependents; durant molt de temps, , encara que visqués lluny de Barcelona, anava dues tardes a la setmana al Centre Català de Solidaritat (CECAS) a ensenyar manualitats als drogodependents.

A Montcada i Reixac va participar en el programa d'alfabetització de dones emigrants organitzat per l'ajuntament.

A Ripollet va continuar el taller missioner, acompanyant les senyores que hi participaven i donant-los idees sobre manualitats. Més tard, estant destinada a Barcelona Sant Andreu, va seguir acompanyant-lo, reunint-les de tant en tant.

Tenia una gran creativitat i utilitzava diferents recursos inclús reciclats, per fer els treballs.

Formava part de l'equip missioner de la Província i alguns anys va confeccionar les felicitacions de Nadal per felicitar als voluntaris i voluntàries que formaven part dels tallers missioners.

Als inicis de la seva malaltia pogué continuar fent la missió apostòlica que realitzava, però poc a poc, va anar renunciant a les diferents activitats degut a la progressiva pèrdua de les forces.

Coneixedora del mal que patia i, conscient de les necessitats i atencions que necessitava, a finals de setembre del 2011 va demanar a la Priora provincial poder passar els darrers temps de la seva vida a la comunitat de Vic Infermeria, d'aquesta manera podia participar en l'Eucaristia diària i gaudir dels serveis sanitaris que aquesta comunitat ofereix. Va acceptar la malaltia amb valentia i confiança en Déu Pare, fins a dir els últims dies de la seva vida: "ja tot és pregària".

A finals de gener se la va hospitalitzar per l'agreujament de la seva salut, rebé el sagrament de la Unció dels malalts, a l'hospital, el dia 7 de febrer, demanant ésser acompanyada per les germanes de la comunitat. El rebé amb gran unció i conscient del moment que vivia; estava

tranquil·la, acceptant la voluntat de Déu i posant-se a les seves mans. Visqué fins a l'extrem la seva generositat amb la donació del seu cos per a la investigació de les ciències mèdiques.

Déu la va cridar a viure per sempre amb Ell, a Vic el dia 16 de febrer de 2012. Tenia 80 anys d'edat i 56 de vida religiosa.

Gràcies Gna. Mercè per la teva vida i pel testimoni que ens deixes de la teva entrega generosa.

GNA, PILAR PUIGDEVALL JUNCÀ

La Gna. Pilar Puigdevall Juncà va nèixer a Sant Miquel de Campmajor (Girona) el dia 1 d'abril de 1916; era filla de Josep i Dolors. Van ser 6 germans: 2 fills, que van morir al poc temps de haver nascut, i 4 filles: Dos d'elles vam optar per la vida religiosa, la Pilar, que era la gran, i Maria que és Carmelita Descalça.

La Gna. Pilar va ingressar a la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata el dia 12 de setembre de 1934 i va fer el postulantat i el noviciat a Vic. La seva primera professió va ser el 15 de març de 1936 i la Professió perpetua el 15 de març de 1942, les dues també a la casa Mare de Vic.

Els seus primers destins van ser a la Colònia Pons i Albacete. Va deixar un bon record pel seu caràcter afable, atent i senzill, i encara després de tants anys la gent la recordava i la trucava per telèfon o li escrivia cartes.

Altres destins van ser Prats de Lluçanès, Gombrèn i Viladrau on va tenir, en diferents moments, els càrrecs de Priora, Subpriora i Ecònoma. En tots ells hi va deixar la seva empremta.

El dia 15 de agost de 1993 va arribar a la comunitat d'Anglès. La seva vida aquí va ser també d'una entrega generosa al Senyor i als germans, sempre a punt de fer un servei sense fer soroll, es feia estimar per petits i grans, tots aquells que hem tingut la sort de haver viscut el dia a dia amb ella, la recordarem amb molt d'afecte i estimació.

En els primers anys de la seva estada a Anglès ajudava fent llegir a aquells nens que tenien dificultats d'aprenentatge. També donava classe a persones grans; aquestes han reconegut sempre la seva paciència, senzillesa i amabilitat; encara ara pel seu sant rebia, en senyal d'agraïment, un ram de flors de les seves exalumnes.

M'entres les forces s'ho van permetre, visitava els malalts i gent gran i els hi portava la Comunió, era un testimoni viu de l'evangeli per a tothom

El professorat l'admirava i estimava pel seu somriure i bondat, prova de això són les frases de condol que ens han arribat:

Tenim un àngel més al cel.

Se n'ha anat una de les millors persones que he conegut.

La Gna. Pilar es mereix el millor, pels seus somriures, consells i bones paraules.

La Gna. Pilar petita és de les persones que ha deixat empremta a la meva vida i a la meva família. Tota ella era LLUM.

Que és pot dir d'una persona així?

Ben segur que a tots ens queda alguna record agradable de la nostra Gna. Pilar.

Plena d'amor i de pau confortada amb els Sants Sagraments i envoltada de la seva comunitat, ens deixà el dia 18 de febrer 2012

GNA. INMACULADA DOMÍNGUEZ GUTIÉRREZ

La Gna. Inmaculada va néixer el 17 de Juny de 1934, en Garrovillas, província de Cáceres i va ser batejada el 25 del mateix mes, en la Parròquia de Santa María. Els seus pares es deien Santos i Justina. Era la més gran de tres germanes: Inmaculada, Paula i M. Carmen.

Es va educar en el col·legi que les Germanes Dominiques de l'Anunciata tenien al seu poble. Complerts els 17 anys va voler ser religiosa, com les Germanes del seu col·legi, però la Mare Priora li va aconsellar que esperés dos o tres anys perquè pogués estar ben ferm i segura de la seva vocació. Així ho va fer, i el 5 de setembre de 1954 va ingressar en la Congregació. Va fer el Postulantat a Sant Andreu de Palomar i iniciar el noviciat a Vic-Casa Mare, el 15 de març de 1955. Va professar el 16 de Març de 1956 i el 2 d'Abril del mateix any va ser destinada a la comunitat de Ribaforada. Altres destins van estar: Albacete, Villanueva de Castellón, Sagunt, Almonte, Paterna i Vic.

Va ser professora de piano en tots els col·legis i, en Almonte, va impartir classes als nens del Parvulari. Era molt estimada pels alumnes, professors i Germanes de les Comunitats on va estar.

La germana Inmaculada era molt servicial, afectuosa, fervorosa i amant de la Litúrgia, que preparava amb cura. Cantava molt bé i gaudia amenitzant les festes de la Comunitat. Era de caràcter alegre i jovial; pacient i comprensiva; servicial, es donava a tot i a tots. No tenia un no per a ningú.

Va estar un temps exclaustada per cuidar els seus pares. En morir el seu pare, s'incorporà a la comunitat de Sagunt, encarregar-se de cuidar a la seva mare les seves germanes Paula i M. Carmen.

Estant a Paterna i ja amb 68 anys d'edat, se li comencen a detectar alguns símptomes de la malaltia d'Alzheimer. A mesura que va passant el temps avança també la malaltia, per la qual cosa és necessària una atenció personalitzada. Proposen portar-la a la Residència de Valladolid, però la seva germana M. Carmen, que resideix prop de Barcelona, demana als superiors la traslladin a la Infermeria de Vic, que els queda més a prop. Aquesta petició els va ser concedida. La Gna. Inmaculada va ser traslladada a Vic al desembre de 2005, molt avançada la seva malaltia.

Els seus familiars l'han visitat amb molta freqüència, i la Comunitat els està molt agraïda. Amb ella ja no podien mantenir una conversa, però sí notaven, amb satisfacció, per les seves expressions, que els coneixia i s'alegrava de les seves visites

Ha mort a Vic, en la pau del Senyor, el dia 24 de Febrer de 2012, acompanyada de la seva germana M. Carmen, el seu cunyat Juan i diverses Germanes de la Comunitat.

Tenia 77 anys d'edat i 55 de vida religiosa.

QUE REPOSIN EN PAU I PREGUIN PER NOSALTRES!

FAMILIARS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

(DES DEL FULL INFORMATIU DEL MES DE NOVEMBRE DE 2011)

- Mare de la Gna. Roser Camps, de la comunitat de Barcelona-Horta
- Cunyat de la Gna. Antonina Burgo, de la comunitat de Girona-Pare Coll
- Avi de la Gna. Glicería Punongbayan, de la comunitat de San Carlos (Filipines)

DESITGEM GAUDEIXIN PER SEMPRE DE L'AMOR I LA PAU DEL SENYOR!

DAJES PER A RECORDAR

Exercicis Espirituals a Tiana	De l'1 al 7 d'abril - Tiana
Formació Permanent organitzada per l'URC	21 d'abril - Barcelona
VIII trobada festiva Tallers Missioners	28 d'abril - Barcelona Elisabets
Exposició treballs Tallers Missioners	Del 29 d'abril al 7 de maig- Barcelona Elisabets
Recés vocacional Germanes	5 de maig - Vic Casa Mare
Trobada interprovincial, en record del Pare Coll	Celebració bicentenari a l'Ermita de sant Jordi (data a concretar)
Celebració Bicentenari del P. Coll	18 - 19 de maig - Vic i Gombren
Visita de la Priora provincial a les comunitats de Filipines	Del 21 de maig al 13 de juny
Festa de SANT DOMÈNEC - F. D.	26 de maig
Primera professió religiosa Gnes. novícies	9 de juny - Calamba City (Filipines)
Reunió interprovincial de Piores	16 de juny (lloc per determinar)
Exercicis espirituals grup "Capvespre"	Del 25 de juny a l'1 de juliol - Gombren

**B
I
C
E
N
T
E
N
A
R
I**

**P
A
R
E
C
O
L
L**

**Que la llum del Pare Coll
il·lumini sempre
les nostres vides
i el nostre món**

GERMANES DOMINIQUES DE L'ANUNCIATA
Província "Sant Ramon de Penyafort"
Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA